Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

12 PAGINI • 0,50 lei • ANUL XII • Nr. 11 (220) • SIMBĂTĂ 18.III.1967

La această vîrstă, a receptivității maxime, a colocviului permanent cu societatea și cu viața, tînărul nu trebuie să irosească zadarnic ceea ce are din belșug : timp, forță intelectuală și fizică... Și, mai ales, nu trebuie să accepte decît ceea ce înțelege și rezistă spiritului critic luminat.

(Microinterviul săptămînii : Cu acad. Aurel Avramescu — pag. 3)

Înțelegem să sesizăm asupra conduitei imorale a studentei Tutelcă Nicoleta, pentru a fi analizate faptele atît de către conducerea facultății, cît și de biroul U.T.C. în vederea luării măsurilor corespunzătoare.

(A fi cinic — pag. 5)

O singură șansă mai există, stimați cititori, pentru a nu regreta minutele pierdute : să auziți – ori să citiți aici – că cele spuse astăzi cu un oarecare schepsis au avut ecou și că cei vizați au răspuns. Cum ? Mutatis mutandis ! După cîte-i cunosc însă, mira-m-aș !

(Cronica microbistului — pag. 12)

„Probele tehnologice" ale profesiei

De fiecare dată, înainte de a intra în producție, o uzină, o fabrică, un agregat trebuie să treacă mai întîi prin faza probelor tehnologice — moment ce reprezintă nu doar o repetiție generală, ci însăși verificarea pe viu a capacităților de lucru. Etapa aceasta constituie pentru proiectanți și constructori un examen pe cît de greu pe atît de vital, căci acum apar pregnant, în deprinderea de a produce a noii lor creații, toate stîngăciile sau anchilozele provenite dintr-o elaborare defectuoasă.

Mă gîndesc că, într-un fel, și studentul înainte de a intra în producție trebuie să fie supus unor astfel de probe tehnologice, pentru a căpăta reflexele indispensabile practicării viitoarei lui profesii. Analogia între o ființă umană și o uzină în definitiv nici nu e prima, atîta timp cît un poet se dorea o uzină de fericire.

Comparația noastră are pe de-asupra darul de a pune în lumină o necesitate de prim ordin, căreia trebuie să-i răspundă viitorul absolvent — intrarea în producție. În vederea acestei finalități, decisive nu numai pentru individ ci și pentru societate, care a contat pe aportul acestuia, pregătirea în instituția de învățămînt superior trebuie să ofere și cadrul efectuării acestor „probe tehnologice". Iar acest cadru îl reprezintă în bună măsură practica și, alături de ea, activitatea de cercetare în cercul științific (îndeosebi atunci cînd cercetarea are ca subiect problemele concrete ale producției sau științei din domeniul căruia i s-a dedicat viitorul specialist).

Actualul sistem de practică, după cum confirmă și numeroșii specialiști care participă la colocviul din acest număr al revistei noastre, prezintă în multe privințe deficiențe și anacronisme care subminează posibilitatea de a se afirma în profesia ce și-a ales-o tînărul absolvent. Consecințele acestea sînt și mai vizibile în adaptarea la cerințele producției moderne, industriale sau agricole, a noilor specialiști.

Problema aceasta, a unei legături temeinice a studentului cu practica, cu viața socială a fost pusă cu acuitate în cuvîntarea la cea cea de a VI-a Conferință a U.A.S.R. de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al C.C. al P.C.R. Legitimitatea abordării ei în spirit realist, ca o necesitate impusă de practica socială, a fost confirmată de înseși dezbaterile Conferinței cît și de cele care se desfășoară acum în institute și facultăți.

Căile de realizare a acestui deziderat al unui învățămînt modern care pregătește cadre pentru o societate înfloritoare, aflată în plină ascensiune spre treptele cele mai înalte ale civilizației materiale și spirituale, sînt desigur diverse și e de competența specialiștilor a le indica pe cele mai bune de urmat.

Asigurarea unei solide pregătiri practice, pe lîngă cea teoretică, viitorului specialist — fie el inginer, cercetător sau profesor, — are pentru tînărul care intră în viață și o puternică înrîurire morală. Afirmarea cu bune rezultate, de la început, în profesia pe care și-a ales-o îi dă și o mai mare încredere în forțele sale de creație, în personalitatea și demnitatea sa. Înzestrați cu această capacitate de integrare în mers în angrenajul producției, tinerii se pot manifesta cu curaj în postura care-i stă cel mai bine tinereții — îndrăzneala creatoare, promovarea noului în producție, în viață.

Niculae STOIAN

Drumul cel mai scurt de la vorbe la fapte

Dezbaterile documentelor recentei Conferințe a U.A.S.R. în institute, facultăți și grupe de ani, desfășurate într-un spirit de înaltă combativitate și exigență, dovedesc înțelegerea deplină de care se bucură în rîndurile tineretului studios hotărîrile celui mai înalt for studențesc al țării. Ideea ce se desprinde, atît din documente cît și din discuțiile purtate pe marginea lor, este necesitatea așezării la baza întregii activități de asociație a muncii la nivelul facultăților și anilor, ca verigi principale ale colectivităților studențești. Aici se află focarele de efervescență ale tuturor aspirațiilor și realizărilor tineretului universitar, asupra cărora organizațiile U.T.C. și asociațiile studenților trebuie să-și îndrepte toată atenția.

Problemele legate de activitatea pe tărîm profesional ocupă în dezbateri locul central, ca obiectiv de bază al preocupărilor tineretului universitar. Trebuie să arătăm însă că la Iași, spre exemplu, discuțiile axate aproape exclusiv pe această temă au făcut ca participanții să scape din vedere celelalte aspecte ale muncii de asociație. La facultățile de Drept și Chimie industrială activitățile culturale, sportive și social-gospodărești au fost discutate cu totul tangențial, neglijîndu-se o realitate obiectivă, dată de complexitatea aspectelor pe care le implică viața de asociație. În schimb, la Facultatea de istorie și filozofie aceste probleme și-au ocupat locul cuvenit în discuție, dovedind că nu întîmplător această facultate deține un loc de frunte în centrul universitar Iași, nu numai prin rezultatele profesionale, ci și prin cele cultural-artistice și social-gospodărești. Pe viitor e necesar ca în dezbaterile care vor mai avea loc să fie reflectată cu mai multă atenție multitudinea aspectelor vieții studenților, să fie luate hotărîri concrete pe linia dezvoltării și îmbunătățirii muncii în toate aceste domenii.

Studenții craioveni au criticat vechile tipare folosite nu o dată în activitatea de asociație, care au determinat obținerea unor rezultate sub posibilități, mai ales pe plan cultural. Imperativele pe care și le-au propus sînt îndreptate către dezvoltarea simțului răspunderii personale față de pregătirea lor ca viitori specialiști, formarea unei opinii constructive, adoptarea în toate ocaziile a unei exigențe și combativități ascendente. Conlucrarea tuturor factorilor din facultate la ridicarea răspunderii studenților față de propria pregătire se relevă ca o condiție esențială în obținerea de rezultate tot mai bune, după cum a reieșit la Iași, București și Craiova.

ACTUALITATEA în ASOCIAȚII

Educația ideologică a studenților a constituit, în toate centrele universitare, un punct de discuții care se impunea cu necesitate. La Timișoara a fost subliniată ideea că asociațiile trebuie să pună în centrul preocupărilor lor educarea studenților în spiritul înaltelor răspunderi sociale izvorîte din avîntul economiei și culturii naționale, a muncii neobosite pentru o temeinică pregătire de specialitate, pentru însușirea a tot ce este mai nou, mai înaintat în știința și cultura universală. În strînsă legătură cu aceasta, la Timișoara, ca și la Iași, s-a accentuat necesitatea acordării unei atenții sporite muncii de cercetare în cercurile științifice studențești, ca fundament al viitoarelor succese din producție. Editarea de curînd la Timișoara a „Foii Politehnicii", un cuprinzător magazin profesional-cultural, cît și hotărîrea ca în ședințele cercurilor științifice unele lucrări și comunicări să fie ținute de studenți într-o limbă străină de mare circulație, vin să încununeze activitatea de viitor a studenților timișoreni.

Dezbaterile au scăpat însă pe alocuri din vedere o serie de probleme, discuțiile purtîndu-se mai mult în jurul a ceea ce nu s-a făcut decît în jurul a ceea ce trebuie să se facă. Nu au format suficient obiectul analizei problemele social-gospodărești, nu s-a vorbit decît foarte puțin despre educarea studenților căminiști în spiritul păstrării avutului obștesc, s-au trecut sub tăcere sarcinile comitetelor de cantină. Asemenea probleme trebuie să-și găsească locul cuvenit în preocupările asociației studenților, mai ales în unele centre ca Iași sau Timișoara, unde s-au semnalat adeseori defecțiuni în activitatea social-gospodărească. Pe de altă parte, problemele culturale și sportive, unele probleme profesionale legate în special de munca cu anii întîi, trebuie, la rîndul lor, discutate mai pe larg și, în același timp, mai concret, vizînd măsuri care să elimine balastul birocratic, închistarea și rutina manifestate în munca unor cadre de asociație. Activitatea asociațiilor studențești poate fi înviorată în conținut și în formă numai pe calea participării continue a tuturor studenților la toate formele de manifestare a vieții universitare.

Realizarea neîntîrziată a măsurilor concrete propuse pentru îmbunătățirea întregii activități necesită, potrivit concluziilor dezbaterilor din institute și facultăți, o prezență activă și permanentă a cadrelor U.T.C. și de asociație la manifestările și acțiunile studențești, o legătură nemijlocită a acestora cu toți factorii interesați în realizarea dezideratelor învățămîntului universitar.

D. HOROMNEA și P. OVIDIU

B. C. U. la 70 de ani

Pe drumul istoriei, Biblioteca centrală universitară ajunge astăzi la 70 de ani. Este un moment de sărbătorire a acestei instituții culturale. De sărbătorire a începătorilor și a continuatorilor care, prin strădania lor neobosită, au dus la consolidarea prestigiului ei și dincolo de hotare.

Să răsfoim cîteva file: primul eveniment este în 1879 cînd se reunesc bibliotecile de la Sfîntu-Sava, de la seminariile facultăților existente și o parte a Bibliotecii Centrale de Stat de atunci, care-și continuă activitatea sub numele de Biblioteca Fundațiilor Universitare.

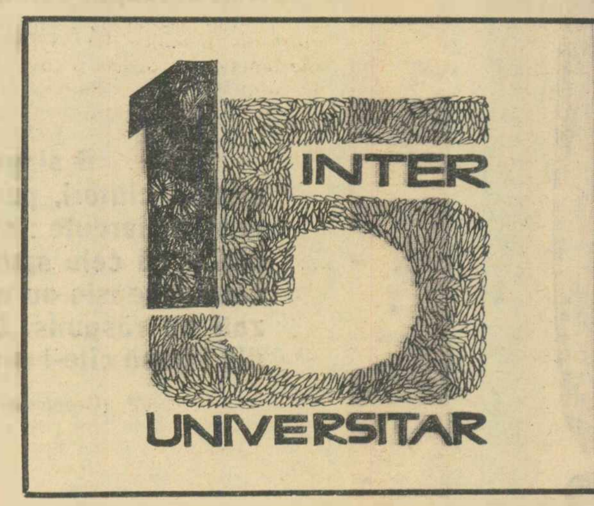
Imediat de la înființare, învățați de frunte ai culturii noastre vor dona bibliotecii volume prețioase. Amintim dintre aceștia pe Titu Maiorescu, Bogdan Duică, Theodor Rosetti și pe poetul Panait Cerna.

Un moment de seamă în istoria acestei cetăți a culturii îl reprezintă anul 1948, cînd se organizează actuala Bibliotecă Centrală Universitară. Fondurile se îmbogățesc necontenit, ajungînd azi la 1 486 358 de volume, citite numai în 1966 de 21 210 studenți.

Dar porțile bibliotecii sînt deschise larg nu numai pentru studenții și dascălii noștri. Cărțile rare și valoroase prezintă interes deosebit și dincolo de hotarele țării, încît azi se întrețin relații de schimb cu 898 de biblioteci străine. Cercetători de seamă se documentează, prin intermediul bibliotecii, de dezvoltarea culturală a patriei noastre de-a lungul timpului: A. Ledațkaia vrea să cunoască începuturile învățămîntului în limba română, pentru un studiu despre învățarea limbii române în Rusia țaristă. Dl. Turcinski, de la München, se interesează de ideile pașoptiștilor, iar o seamă de cercetători din Norvegia cer informații despre Panait Cerna...

Cîteva momente doar, care sînt aduceri aminte la sărbătoarea bibliotecii noastre.

Alexandru RONAI

Cineaștii... microbiști

Din inițiativa brigăzii complexe de propagandă sportivă de pe lîngă C.U.A.S. din centrul universitar Cluj, cineclubul Casei de cultură a studenților și-a propus realizarea unui ciclu de seriale pe teme sportive. Primul a și fost realizat: entuziaștii cineaști amatori au imortalizat pe peliculă activitățile sportive desfășurate în ultimele două săptămîni la Cluj. Deosebit de apreciată a fost secvența care a prezentat meciul Universitatea Cluj-U.T.A. Au excelat mobilitatea obiectivului, prinderea în cadru, claritatea imaginii. De remarcat faptul că „s-au prins" ambele goluri. De aceeași calitate se bucură și secvențele care prezintă meciul de bachet dintre Universitatea Cluj și Dinamo București, sau cele care prezintă meciul de baschet feminin dintre Universitatea și Medicina Iași.

Realizarea acestui prim jurnal de actualități sportive, datorită greutăților inerente oricărui început, a necesitat un deosebit entuziasm din partea realizatorilor: studenții R. Papp, E. Zamfirache, R. Rosevelt, R. Gravcic.

Conducătorul cineclubului, Ștefan Moraru, ne-a declarat că studenții cineaști și-au propus ca, pe lîngă scurt-metrajele artistice la care se lucrează („Regăsirea", „Tinerețe") să realizeze seriale în care vor fi incluse chiar imagini cu caracter metodic (gimnastică, atletism etc.)

Valentin GRANCEA

Brașoveană

Cu toate că numărul locurilor din sălile de lectură ale Institutului politehnic din Brașov este încă insuficient, programul de lucru al acesteia a fost redus, spre surprinderea și nemulțumirea studenților, cu două ore pe zi și o zi pe săptămînă.

La rîndul ei, conducerea bibliotecii regionale din Brașov refuză să acorde permise de intrare studenților care nu au domiciliul în localitate.

Apreciem „subtilitatea" metodelor prin care studenții sînt îndreptați către alte activități, dar ce să facem cînd vrem să învățăm?

Marius DACA

Certificat medical

Numele-Prenumele: Corul Centrului universitar Iași.

Vîrsta: 4 ani (de la înființare).

Adresa: În prezent, numai adresa studenților Conservatorului „George Enescu".

Antecedente: Pînă în momentul de față nici o... afecțiune, în afară de cea a marelui public și a juriului Festivalului artistic pe țară al formațiilor studențești — care a acordat acestui cor locul I în anul 1964 și locul II în 1966. Aceste antecendente atestă sănătatea artistică a colectivului (actualmente pacient).

Diagnostic: Lipsa membrilor de la celelalte facultăți și institute din orașul nostru (DEZMEMBRITA ACUTĂ).

Cauzele bolii: Slaba mobilizare a resoartelor culturale din facultățile și institutele de învățămînt superior ieșene.

Tratament, indicații: Rp. Tratament la sursă, adică frecții, masaj și dușuri reci aplicate cauzatorilor maladiei pacientului. De asemenea, administrarea în masă a MOBILIZINEI (de 2 ori pe săptămînă) prin forme și mijloace cît mai noi și atractive. Sugerăm pacientului procurarea cît mai multor adrese — adresele tuturor facultăților și institutelor din Iași.

Unitatea care eliberează certificatul medical: — Policlinica „Vieții studențești", subredacția Iași.

pt. conf.
Petru STOIANOV

Odiseea unui abonat la cantina dietetică

Ulise, rezemat de catargul corăbiei sale imaginare, tocmai își fumase pipa și recitea deosebit de interesat firma cabinetului Policlinicii studențești, în fața căruia aștepta și în ziua aceea de 5 ore: „Gastroenteorologie". Întrucît îl citisem pe Homer încă înainte de facultate, Ulise mi s-a părut o figură cunoscută. L-am salutat de departe:

— Noroc, Ulise! Ce faci pe-aici, prin Iași?

— Noroc. Mă ocup cu... odiseea. Cu odiseea mea... Încerc de patru zile să capăt cartelă la cantina dietetică... Sufăr de stomac, am crampe și grețuri și vreau, cum e normal, omenesc și medical, un regim alimentar adecvat...

Apoi, obosit de așteptare, Ulise mi-a povestit cum, după primirea recomandării exprese a cabinetului medical al circumscripției din care face parte, așteaptă de 4 zile la rînd o consultație pentru eliberarea adeverinței de bolnav. (Aceasta pentru că, pe lîngă studenți, medicilor de la Policlinica studențească ieșeană le mai vin spre consultație frații, surorile, cumnatul și cumnata, nenea Iorgu și nevastă-sa, vara vărului verei nevestei lui nenea Iorgu, badea Ion de la Pocreaca, nepot de-al treilea al unui cunoscut din tren etc. etc.). După încheierea pomelnicului, Ulise a continuat:

— Dar eu am voință. Mai am de așteptat o zi pînă-mi dau rezultatul cei de la laborator, pentru a merge cu el din nou la cabinetul de gastroenteorologie, apoi încă o zi la serviciul social al institutului, pentru obținerea confirmării că sînt bursier și la asociația studenților pentru o altă aprobare. Pe urmă voi mai sta încă o jumătate de zi la serviciul social al I.M.F., de care ține cantina și... gata, am cartelă... Că voi totaliza, pe lîngă astea, și 56 de absențe de la ore, asta-i altceva...

Am tăcut. De altfel, Ulise nu mai servise vreodată masa la cantina dietetică și trebuia să treacă prin toată „filiera" tradițională, cu amînări și replanificări medicale și nemedicale, cu încercări ale voinței (cu care ne-a obișnuit încă din antichitate) și, firește, cu stomacul... în pioneze. Pe urmă, e drept, îi va fi mai ușor, fiind îndeobște cunoscut faptul că începutul e mai greu. Ehei, dar începutul ăsta...

Ulise parcă mi-a ghicit gîndul. M-a privit enervat și mi-a zis:

— Te rog, fără compătimiri și fără grijă... Aici nimeni nu-i obișnuit cu de-astea, fii sigur, și n-aștepta de două ori să-ți spun! Filiera e FILIERĂ, iar o simplă simplificare a ei nu se poate face decît cu bunăvoință și înțelegere, dar nu la Iași.

Vlad H. BOTOȘANU

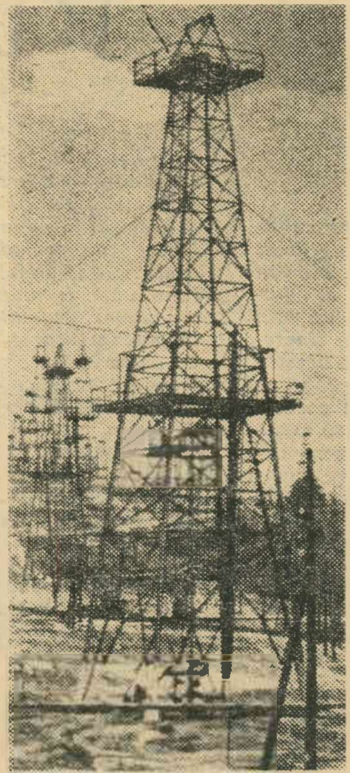
P.S. Între noi fie vorba, nu-l văd bine pe Ulise nici cu cartelă la cantina dietetică. Majoritatea studenților care servesc masa aici se plîng că meniurile la cele patru regimuri sînt prost pregătite, insuficiente, aproape aceleași zi de zi. În plus, se servesc bucate contraindicate, cum ar fi, de pildă, ciulamaua, fapt atestat de numeroasele sesizări făcute revistei noastre sau în condica de sugestii și reclamații. Comitetul de cantină se solidarizează nejustificat cu administratorul, în timp ce meniul pentru dietetici e din ce în ce mai slab — în ciuda sumelor suplimentare alocate.

Cu toată compasiunea,
ACELAȘI

CONVERSÎND CU FÎNTÎNILE TAINICE ALE PĂMÎNTULUI...

„Fie că rămîi la Brazi sau la Berca, la Moineşti sau în oricare altă parte a ţării, pentru noi, petroliştii, toate trenurile pornesc întîi şi întîi din Bucureşti", ne spune Nicolae Zahiu în loc de orice altă introducere.

Un birou, într-una din clădirile „mai liniştite", o mică bibliotecă de specialitate, cărţi, planuri şi în plus panorama dealurilor de dincolo de fereastră alcătuiesc ceea ce, cu o expresie comună, s-ar putea numi locul de muncă „al geologului", pe care cu cîteva minute mai înainte mi-l recomandaseră muncitorii din schelă.

Întrebările indiscrete ale reporterului înlătură atmosfera „oficială" şi biografia de şantier a interlocutorului se înfiripă, pe nesimţite aproape, din amintiri şi fotografii, din date şi întîmplări. Nicolae Zahiu a fost mai întîi miner pe la Ruşchiţa, pe la Căpeni şi pe la Sf. Gheorghe, iar după aceea „s-a îndrăgostit de petrol" şi s-a înscris la facultate, la secţia Geologie tehnică. Gîndul că în felul său geologul este un pionier, că e primul care „conversează" cu fîntînile necunoscute ale pămîntului, îi adăuga atunci, pe lîngă naivitatea firească, şi un plus de entuziasm şi voinţă pe care le-a amplificat în timpul practicii la Văleni, la Lucăceşti sau în Dobrogea şi cu care, venind aici la Berca, a rămas pînă azi. Entuziasmul zilnic se concretizează în lucrări care cititorului comun nu-i spun prea mult, dar care, în termeni de specialitate, au semnificaţii şi importanţe deosebite : perforări, carotaje electrice, becazeuri, acidizări, tubări coloane.

La Berca, pe locurile copilăriei de altădată, geologul îşi împlinea la absolvire, în 1965, unul din cele mai mari vise : specializarea. Curînd a venit la el şi soţia, cu care fusese coleg de promoţie la Bucureşti (el la I.P.G.G. şi ea la Filologie) şi care era originară de undeva de prin părţile Moldovei. Acum e profesoară de limba română în sat. Poezia pămîntului pe care el o citeşte ziua pe dealuri sau pe hărţile de pe masa de lucru se întîlneşte seara cu cealaltă poezie, a literaturii, cultivată (graţie profesiei) mai ales de soţie.

Discuţia ar fi continuat poate multă vreme — biografia de şantier a geologului rămîne în toate amănuntele ei interesantă — dacă după invitaţia lui de a vizita vulcanii noroioşi, focurile nestinse de la Lopătari sau floarea salină, unică în sud-estul Europei (punctele de atracţie ale localităţii), n-ar fi dat năvală înăuntru un tînăr, Gheorghe Panaitescu :

„— Pleacă o maşină la Grăjdana, sînt vreo 20 de kilometri pînă acolo, e cea mai nouă şi cea mai productivă schelă a noastră. Dacă vreţi să mergeţi..."

Cum e şi firesc nu pot rezista tentaţiei. Pe drum aflu că „ghidul" meu a absolvit I.P.G.G. în 1965 şi că acum lucrează în secţia de puneri în producţie şi reparaţii sonde. E destul de „dezgheţat", cum îi place să-şi spună, şi nu-mi rămîne decît să-l ascult.

— Un singur lucru nu-mi place aici. Activitatea culturală e foarte slabă. Doar cîteva spectacole date de brigăzi artistice din Ploieşti sau Buzău şi atît. Păcat că la un club aşa frumos ca al nostru nu se pot vedea decît filme. Reuniuni puţine şi nimic altceva. Noi, petroliştii, avem nevoie să ne petrecem timpul liber cît mai frumos. În practică am mai lucrat şi la Moldova Nouă şi la Cîmpina şi la Cărbuneşti. Acolo era altfel...

La Grăjdana, între sonde şi dealuri, un birou mic. Îl aşteptăm pe Radu Cantemir, de care mi-au vorbit şi oamenii de la Berca.

— Alo, 37 ! Ia probă şi de la fund !

— Alo, 17 ! Vezi nea Costică ce faci cu măsurătorile...

— Peste un sfert de oră sînt şi eu acolo...

Gheorghe Panaitescu e în plin serviciu de control şi intervenţie la sonde. Nu-l întrerup. Conversaţiile sînt scurte. Fiecare număr e o sondă, cu oamenii ei, cu răspunderile şi sarcinile ei.

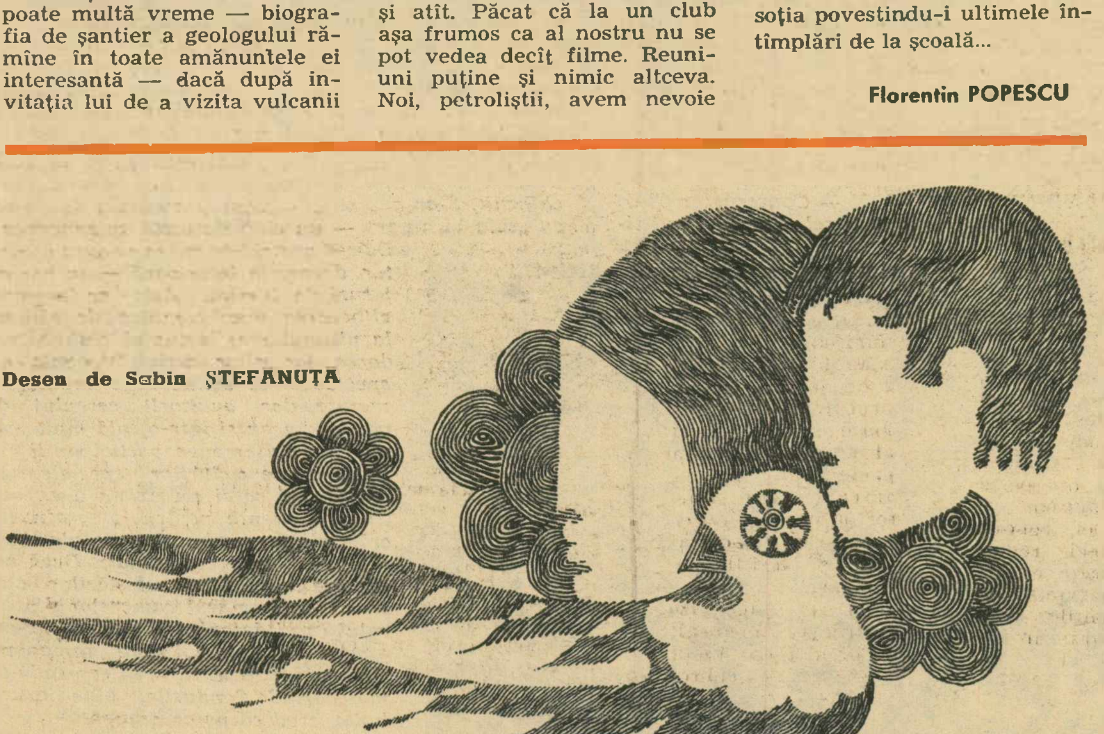
Afară, „nea Ion cu maşina" aşteaptă comanda „spre 21 sau spre 27" sau în oricare alt punct al exploatării, la Arbănaşi, la Goideşti, la Bisoca.

Radu Cantemir, sosit şi el după ce „ghidul" l-a căutat cu vreo 10 telefoane, de la care primea ca răspuns invariabilul „a plecat spre sonda X acum 5 minute", are o statură mică şi un permanent zîmbet pe faţă care-mi aminteşte de un personaj al lui Victor Hugo. Şi, totuşi, cu multă gravitate, Radu Cantemir îmi vorbeşte de perioada de „adaptare pe şantier" („ca student n-ai răspunderi atît de mari, dar venit pe şantier contactul brusc cu oamenii de aici e ca un duş rece. De aceea mi se pare că accentul deosebit pus pe practică şi pe integrarea în ritmul şantierului, cum s-a vorbit şi la actuala Conferinţă U.A.S.R., sînt foarte bine venite"), iar mai apoi de munca de creaţie propriu-zisă (lucrează la un proiect : „Exploatarea zăcămintelor de petrol prin jet de gaze") şi de legătura dintre facultate şi şantier. La facultate ar trebui ţinute mai multe cursuri cu caracter practic. Şi practica să fie mai bine organizată şi controlată. Într-un fel, de ea depinde totul, inclusiv „debutul" ca inginer pe şantier.

Tîrziu, către seară, rămîn pe un deal să admir plaiurile Bisocei descrise de Odobescu şi mă gîndesc că poate în vremea asta („Alo, 37 ! Peste un sfert de oră...") inginerii Panaitescu sau Cantemir aleargă cu maşina lui nea Ion spre 21 sau spre 17 sau spre oricare alt punct al schelei, iar Nicolae Zahiu poate îşi ascultă soţia povestindu-i ultimele întîmplări de la şcoală...

Florentin POPESCU

EXAMENE
IN AMFITEATRUL PATRIEI

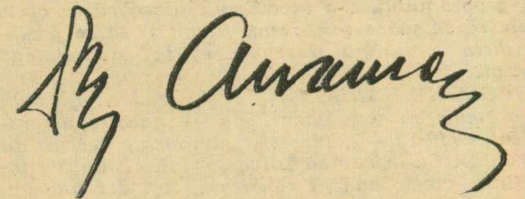

Desen de Sabin ŞTEFANUŢĂ

MICROINTERVIUL săptămînii cu:

Acad. Aurel AVRAMESCU

— Care este cea mai mare cucerire a epocii automatizării?

— Timpul economisit. Maşinile preiau toate eforturile şi multe din obligaţiile intelectuale ale omului. Iar acesta a săvîrşit un salt cerebral — capacitatea de a anticipa, fără a parcurge procesele intermediare, rămase în seama maşinilor şi calculatoarelor electronice. Dar i s-a rezervat omului decizia pe baza rezultatelor pe care trebuie să le interpreteze. Şi, mai mult ca oricînd, prezenţa sa presupune o intervenţie activă în domeniul pe care-l controlează. Debitul de inteligenţă atribuit omului, inseparabil legat de persoana sa, este complex, neaparţinînd exclusiv unei singure specialităţi. Intelectualul viitorului este omul înaltelor virtuţi creatoare şi al plurivalenţelor culturale. Pentru dobîndirea lor, el trebuie să învingă multe dificultăţi : cantitatea de cunoştinţe noi se dublează la fiecare decadă, iar acumularea ritmică şi însuşirea lor cu un discernămînt critic care să permită o atitudine creatoare, în condiţiile exigenţelor prezente şi viitoare, presupune un efort deosebit. Acesta, fiind o concentrare a intelectului, duce implicit la umanizarea individului, pregătind un teren propice pentru gîndirea socială şi cultura umanistă.

— Deci, cultura umanistă şi progresul tehnico-ştiinţific se condiţionează reciproc.

— Sînt două aspecte necesare ale aceleiaşi unităţi, simptomatică pentru epoca noastră.

Revoluţia tehnico-ştiinţifică are implicaţii uşor previzibile pe plan material şi neaşteptat de interesante pe tărîm spiritual, psihologic. Individul trebuie să răspundă imperativelor exigente ale specializării. Pe de altă parte, prezenţa dinamică în epoca sa, receptivitatea faţă de probleme, cum ar fi: condiţia umană în societatea noastră, accentuarea şi diferenţierea cerinţelor materiale şi spirituale ale maselor, dezvoltarea conştiinţei permanenţei poporului nostru pe aceste plaiuri şi bogăţia bunelor lui tradiţii sînt condiţionate de lărgirea considerabilă a orizontului şi preocupărilor culturale, artistice, ştiinţifice.

Dar bunele deprinderi în acest sens se însuşesc din tinereţe.

— Care este deci condiţia tinereţii active?

— La această vîrstă a receptivităţii maxime, a colocviului permanent cu societatea şi cu viaţa, tînărul nu trebuie să irosească zadarnic ceea ce are din belşug: timp, forţă intelectuală şi fizică ; nu trebuie să ignoreze ceea ce i se oferă cu generozitate: experienţa şi înţelepciunea celor din jur, încrederea în potenţele lui viitoare. Şi, mai ales, nu trebuie să accepte decît ceea ce înţelege şi rezistă spiritului critic luminat.

Adică — reprezintă o valoare.

Georgeta RUŢĂ

Lăcaşuri universitare insuficient frecventate de studenţi: casele de cultură şi cluburile

DE CE?

După cum se subliniază în raportul de activitate al Consiliului U.A.S.R. la cea de a VI-a Conferinţă pe ţară, asociaţiile studenţilor au datoria să răspundă dorinţelor fireşti ale studenţilor de a duce o viaţă spirituală cît mai bogată, să le ofere după orele de muncă multiple posibilităţi de a-şi petrece plăcut şi instructiv timpul liber. Este limpede de ce consiliilor U.A.S. le revine, după acest însemnat eveniment, mai mult decît oricînd sarcina să conceapă şi să organizeze activităţile în instituţiile culturale studenţeşti în perfect acord cu preferinţele şi exigenţele tineretului universitar.

REPORTERUL : Pare un lucru ciudat... La Oradea, clădirea Institutului pedagogic, cantina, căminul studenţilor — dispuse în cerc — formează o mică citadelă universitară ; acest complex este destul de departe de centrul oraşului ; încă nefiind gata noile cămine, confortul în camere nu e tocmai îmbietor ; şi cu toate astea în clubul studenţesc aflat în incintă intră zilnic între 10 şi 50 de studenţi (cu excepţia sîmbetelor cînd e dans şi program de televizor). În Bucureşti la un sondaj întreprins ni s-a răspuns : „Într-o lună am mers o dată la casa de cultură" sau „Mă duc foarte rar pe acolo". Casa de cultură din Cluj, considerată cu cel mai atractiv program, are şi ea nişte fluctuaţii surprinzătoare.

CE ANUME ÎMPIEDICĂ ACESTE INSTITUŢII SĂ FIE PERMANENT PUNCTE DE ATRACŢIE ALE TINERETULUI STUDIOS?

CORNEL UDREA — Universitatea Cluj : Monotonia programului. S-a încetăţenit ideea că în club trebuie să se joace şah, remi, şubah şi să se participe (asta e ultima descoperire) la „activitatea" televizor.

GHEORGHE BARBONI — I. P. Oradea : La club luni e închis, în rest, între 12-14 — „şah, remi, presă". între 19-23 — „diverse". Duminica e deschis de la 14 la 23. Ce înseamnă „diverse" ? Emisiuni de televiziune, vineri audiţie muzicală, sîmbătă un concurs „Cine ştie cîştigă" urmat de dans. Bilunar se vizionează într-un amfiteatru un film (un semestru filme documentare pentru geologi, alt semestru filme pentru sportivi). Excesiv de organizat, obositor de uniform, acest program nu stîrneşte continuu interesul.

ADRIANA CĂLIAN — Universitatea Cluj: La casa noastră de cultură (conducerea susţinînd rigid că această instituţie are exclusiv rolul de a ne cultiva — şi cum ? — mai ales prin ample şi nenumărate simpozioane ori cicluri de conferinţe) nu există o gradare a manifestărilor, un echilibru între activitatea formaţiilor, între acţiuni cu caracter educativ şi activitatea recreativ-distractivă. În semestrul trecut s-au ţinut 10 conferinţe, 5 simpozioane, 3 informări politice, a avut loc o aniversare, plus ciclurile fixe de expuneri săptămînale şi numai 10 „serate educativ-distractive", în care se înscriu „excursii în oraş cu anul I", „concurs de şah" ş.a. E o greşeală care costă. Fiindcă, pe lîngă acele apreciate prelegeri de istoria artelor, a muzicii, a cinematografiei şi cicluri tematice, studentul simte nevoia să discute, să-şi dea o părere, să urmărească noutăţi, să acumuleze deci şi singur nişte cunoştinţe în cadrul casei de cultură ; să se amuze, să se întîlnească cu prieteni, să se destindă. Iar în aceste condiţii, studenţimea — negăsind la casă decît o parte din lucrurile pe care le doreşte — nu-şi face obicei constant de a se reuni în cadrul ei şi caută în alte părţi compensări.

DAN ANGELESCU — Institutul de construcţii Bucureşti : Activitatea casei de cultură din Capitală e ultimul lucru ce-mi stîrneşte interesul. De ce ? 1. Programul său rar nu e o improvizaţie. 2. Conferinţele au de obicei o temă cunoscută, ori foarte generală, simpozioanele sînt conferinţe, jumătate din acţiuni sînt neizbutite. 3. Dacă se anunţă în sfîrşit o seară deosebită poţi fi sigur că va fi suspendată. 4. În club n-ai ce face. 6. Biblioteca e prăfuită. 7. Cercurile culturale sînt muribunde.

EUGEN CEZAR — Geologie Bucureşti : E neplăcut să mergi în Calea Plevnei pentru un spectacol de teatru şi să asişti de fapt la unul de varietăţi ; în roluri de anvergură, eroii nu cunosc textul şi apar în scenă descifrîndu-l după „fiţuici". Apoi, deseori, miercuri ori sîmbătă, chiar duminică, portarul e acela care ne refuză accesul : „Nu-i nimic în astă seară". Şi atunci ?

NICOLAE PIGERI — Biologie Bucureşti : Dansul prost organizat mă determină să renunţ la reuniunile casei de cultură. Melodiile care imită animalele junglei, fluierăturile nu mă distrează cîtuşi de puţin. Să fim moderni, dar nu să sărim peste limită.

GHEORGHE STOICESCU — Fizică Cluj : Cluburile studenţeşti, cele pe care le cunosc, n-au viaţă, au o atmosferă sufocantă cînd sînt deschise.

REPORTERUL : O serie întreagă de răspunsuri justifică dezinteresul sau oscilaţia studenţilor.

CE TREBUIE SĂ DEVINĂ ÎNSĂ ACESTE INSTITUŢII ÎN VIITOR?

CORNEL UDREA : Amintitele aşezăminte culturale trebuie să devină ale studenţilor, prin acest transfer neînţelegînd doar transmiterea întregii răspunderi a activităţii consiliului U.A.S., ci vitalizarea ei prin insuflarea unui aer studenţesc. Mai concret. Cîţiva colegi spuneau, în esenţă, că tineretul universitar nu e publicul permanent al acestor instituţii pentru că nu află constant, din program, răspuns la preocupările lui diverse ; pentru că este obligat să primească tot timpul cunoştinţe şi să asiste la manifestări, dar n-are posibilitatea să-şi exprime nişte păreri, cum ar fi, de pildă, aceea despre fenomenul cultural-artistic. Fie în casa de cultură, fie în club, studentul trebuie să vină în orice oră din zi şi să aibă ceva de făcut, să găsească ceva care să-l atragă : să citească o revistă tehnică, să bea o cafea, să discute o carte, să vizioneze un film ori un spectacol, să participe la ciclul de expuneri preferat ş.a.m.d.

REPORTERUL : Există şi contraopinenţi ai acestor idei ; se crede că introducînd în case de cultură şi microcafeuri, dancingul, parloarul, cedăm teren facilului, încurajăm o oarecare tendinţă de pierdere a timpului.

DUMNEAVOASTRĂ CE PĂRERE AVEŢI?

DAN ANGELESCU — Bucureşti : Mulţi fac o greşeală : pun semnul egal între uşurinţă şi distracţie. Şi din această confuzie se trage concluzia că necesitatea efectivă de a te destinde e un lucru neserios. De fapt ce vor studenţii ? 1. Simpozioanele să devină schimburi pasionante de idei şi nu ceea ce sînt acum. 2. Distracţia să fie distracţie şi nu program „educativ" adiţional dansului — fiindcă nici măcar organizatorii nu lasă cu plăcere o fată în ring pentru a răspunde la un concurs „care e producţia anuală la...". 3. Să se introducă şi această formă intermediară între distracţie şi manifestări — act de cultură — programul specific de club, în care figurează nu numai cafea (dar şi cafea), nu numai conversaţie cu actori despre personaje shakespeariene (dar şi asta). Şi n-are să stea nimeni în bar dacă invitatul serii este corul „Madrigal" ori Ligia Macovei, cum nici astăzi nimeni nu se duce la „Katanga" cînd la televizor e Teleenciclopedia ori „Baronul". Sîntem majoritatea dintre noi mai maturi decît se crede. Plus că un cafe-bar studenţesc ar mai avea un rol : acela al unui climat suficient de rafinat încît să influenţeze şi pe cei ce poate încă nu ştiu cum trebuie să te comporţi civilizat în societate.

REPORTERUL : CE VEDEŢI REALIZÎND EFECTIV ÎN ACEST CONTEXT COMISIA CULTURALĂ?

GHEORGHE STOICESCU : Există cîteva experienţe şi cîteva proiecte în domeniul muncii cultural-educative a casei de cultură pe care le văd neapărat preluate şi dezvoltate. De pildă sistemul de a epuiza o temă unanim aleasă prin intermediul unor manifestări diferite : ciclul „Istoria, poporul şi eroii săi" e consumat prin expuneri însoţite de proiecţii, întîlniri cu istorici de seamă, vizionări de filme documentare şi artistice, vizite la locuri istorice ; ciclul „Vestigii şi capodopere ale culturii româneşti" este susţinut cu concursul Institutului de cercetări al Bibliotecii centrale, al muzeelor locale etc. De asemenea cercurile de „Prieteni ai filmului, artelor, muzicii", ale căror şedinţe se desfăşoară sub auspiciile specialiştilor, reprezintă şcoli de educaţie estetică.

ALEXANDRU HERŞCOVICI — Conservator Cluj: În unele domenii însă, cum ar fi cel al muncii artistice, e nevoie de restructurări. Fiindcă nu există la ora actuală o relaţie strînsă între mişcarea artistică din institute şi de la casa de cultură ; iar relaţia e indispensabilă. În primul rînd să se asigure un control calificat (nu statistic) al formaţiilor şi o îndrumare competentă, astfel încît ritmul de ridicare a nivelului unor formaţii de institut să fie acelaşi cu cel al caselor de cultură. În al doilea rînd, punînd la dispoziţia tuturor formaţiilor din centru scena casei de cultură. Nu e normal ca, în decurs de un an, colectivele artistice ale unui institut să fie planificate cam de două ori cu spectacole. Cunoscînd stadiul de lucru, nivelul, comisia culturală are datoria să le prilejuiască acestora contactul cu publicul studenţesc. Cel puţin de 4 ori pe săptămînă în sala mare de spectacol trebuie să aibă loc reprezentaţii ale institutelor ; eventual urmate de discuţii.

GHEORGHE STOICESCU : Este esenţial să se introducă atît în casele de cultură cît şi în cluburi orarul permanent şi sistemul manifestărilor concomitente. Nu toţi studenţii au timp liber la aceeaşi oră şi nu toţi au aceleaşi preferinţe.

MARGARETA CRĂCIUN — I. P. Oradea : Să se lărgească şi gama şi aria tematică a cercurilor. Un singur cerc, cum e cel muzical de la noi, e insuficient. Unii vor să afle cum cucerim microcosmosul, alţii vor să ştie ce e cu pictura lui Chagall. Apoi, foarte utile ar fi şi unele cercuri practice (pentru fete, de exemplu, croitorie).

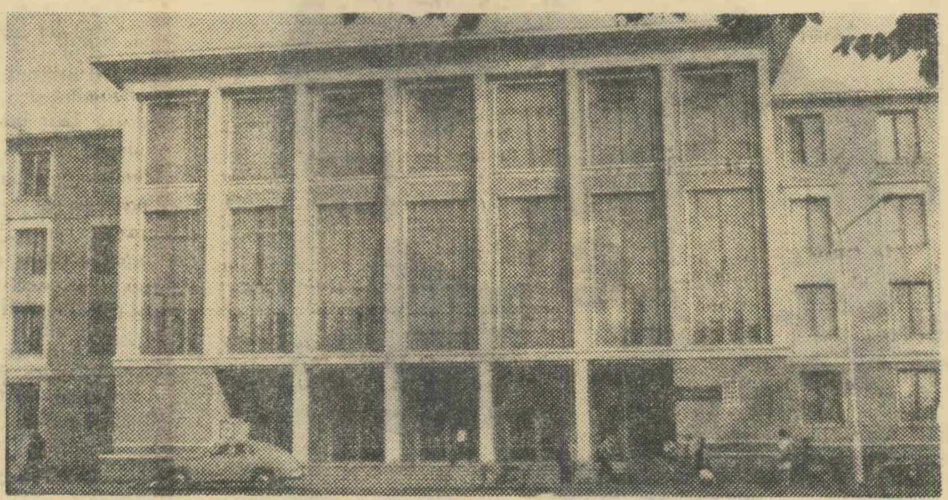
DAN ANGELESCU : Tot potenţialul studenţesc în materie de concepţie şi organizare a activităţilor trebuie folosit la maximum. N-am înţeles niciodată de ce „ziua institutului" nu e dată într-adevăr pe mîna studenţilor din institutul respectiv, care să asigure timp de 12 ore programul în casa de cultură, de la parter pînă la ultimul etaj. De ce, să zicem, cei mai buni solişti vocali ori instrumentişti ai formaţiilor artistice n-au totdeauna joia, la ora 18, timp rezervat unor recitaluri ? De ce în fiecare vineri seara fotografii amatori să nu prezinte diapozitive proprii sau să se ştie totdeauna că miercurea literaţii oferă lecturi artistice, discută probleme de teatru sau poezie ? Personal, astfel văd activitatea într-un club universitar.

REPORTERUL : Totdeauna într-o discuţie despre nivelul manifestărilor se reclamă lipsa de spaţiu, insuficienţa unor fonduri.

SÎNT FACTORII MATERIALI IMPEDIMENTUL ESENŢIAL?

GHEORGHE BARBONI : Clădirea clubului orădean e foarte frumoasă şi se pretează perfect la amenajarea unui club modern : are o sală cu scenă, aripi laterale spaţioase, scări interioare, balcoane. Într-o convorbire a noastră cu directorul de club şi cu şeful comisiei culturale reliefam faptul că acest spaţiu n-a fost folosit niciodată pînă acum judicios. S-a ocupat sala centrală cu un televizor, deşi acesta putea fi instalat într-o aripă. Încăperile sînt pline de mese de şah, deşi jucătorii sînt mai puţini şi ar intra într-un spaţiu rezervat la balcon. Există loc chiar la intrare pentru un foaier şi cafe, unde eventual s-ar găsi şi publicaţiile la care sîntem abonaţi. Nu ştiu cum s-au gîndit să fie folosite fondurile alocate clubului, dar eu le văd investite într-o discotecă completă, în tonomat, radiouri, într-o colecţie de diapozitive şi în aparat de proiecţie, în mobilier adecvat, în completarea colţului de presă cu reviste străine. (N. R. Ministerul a alocat pentru abonamente infima sumă de 540 lei şi numai prin bunăvoinţa rectoratului s-a ajuns la 29 titluri româneşti ; din bugetul institutului nici astăzi nu e defalcat bugetul clubului, aşa că...)

LIVIU SUHAR — Arte plastice Cluj : Şi în casa noastră de cultură spaţiul poate fi mult mai bine chibzuit. S-ar amenaja — contopind „sala de dans" cu „sala buzunar" — un club de toată splendoarea ! Băieţii noştri i-ar putea asigura voluntar decoraţia interioară — un bar cu jocuri de lumini. Asta ar însemna eliberarea unui complex de săli de la ultimul etaj (actualul club) şi redarea lor altor activităţi. Sala de spectacole se spune că e supraaglomerată, dar auditorii cercului de muzică încap şi într-o sală mult mai mică ; de asemenea participanţii la conferinţele ciclurilor speciale. În complexul casei nu există o expoziţie permanentă pentru fotografii, lucrări ale cercurilor sau ale plasticienilor — deşi loc s-ar găsi. Dacă am raporta numărul manifestărilor dintr-o zi la numărul camerelor din localul casei de cultură, imediat ne-am apuca să facem nişte remanieri. Chiar ar fi cazul să se întreprindă cît mai curînd. Fondurile, bine distribuite, cred că ne-ar ajunge.

Casa de cultură a studenţilor clujeni

Anchetă realizată de ROXANA COSTACHE

FOILETON

A FI CINIC

Cum a venit într-o dimineață o fată căreia îi plac merele...

Intr-o dimineață de toamnă în casa de pe strada Depărățeanu, la nr. 12, a intrat o fată arborînd un surîs tonic, optimist. A fost întîmpinată firesc, cu îmbrățișări și exclamații, ca oricare rudă îndepărtată, venind dintr-un colț de țară cu urări de sănătate și fericire migălite pe o scrisoare și cu insistența de a fi găzduită în această familie de intelectuali, pe a căror carte de vizită scrie Torcea. Nicoleta T., studentă exuberantă, vivace, a găsit de la început interferențe sentimentale cu tînăra soție, a cărei fiică de 5 ani, de o prematură melancolie, intra în eclipsa mamei, ca toți copiii, la fiecare cuvînt, cu o pudoare infantilă. Tînăra soție a cercetătorului științific Torcea Ștefan mărturisește că a rămas la început surprinsă de insistențele soțului ei de a primi în gazdă pe Nicoleta T., dar s-a lăsat convinsă că studenta poate fi utilă în gospodărie și mai ales în educația fragedei fetițe, de care nu prea aveau timp să se ocupe. Și astfel Nicoleta T. a ocupat o cameră în apartamentul soților Torcea, din oroare pentru căminul studențesc în care „se sufoca" și în care fiece gest al ei devenea notoriu...

De fapt, gesturile ei se difuzau între restaurante, baruri, cursuri, seminarii, ore de laborator și de studiu intim, în pat, acasă, în costumație sumară, voit neglijentă, care la început nu a dat de gîndit. Studenta devenea locvace ori de cîte ori era provocată la discuții și așa, neglijentă, dar senzuală, rămînea alături de tînăra doamnă Torcea, și uneori alături de domnul Torcea, pînă noaptea tîrziu, destăinuindu-se cu o compasiune și cu o candoare tipic feminină. Și iată cam ce divulga tînăra studentă în acele ore feline, cînd își ghicea în cafea și își dădea în cărți alături de tînăra soție :

— Știi, eu nu plec din București, să știu că fac bulevardul !

— Întîi mă căsătoresc, indiferent cu cine, iau buletin de București și pe urmă văd eu ce fac...

— Ași ! Astăzi căsătoria nu se mai bazează pe sentimente, pe dragoste, ci pe minciuni !

Și după nopțile confundate prin baruri și restaurante cu diferiți indivizi, cînd avea puțin timp să răsufle, cînd nu era programată la brațul cuiva, ales întotdeauna după portmoneul doldora de bancnote, tînăra studentă cu chip de înger creol, senzual, își completa destăinuirile, mușcînd de obicei cu nervozitate din cîte un măr :

— Dacă aș găsi un tip platonic, cu bani, care să mă întrețină în facultate, ar fi minunat !

În aceleași dialoguri, tînăra soție — care prin coincidență avea un prenume asemănător cu al studentei, predestinat parcă pentru o mare confuzie — își spovedea necazurile și nemulțumirile familiale, își împărtășea suferințele unei vieți conjugale lipsită de afecțiune, gata de atîtea ori să se destrame datorită viciilor de caracter ale soțului.

O plimbare plină de tandrețe... Surîsul lor candid ascunde însă atîta cinism !...

Studenta Nicoleta T. din anul III al Facultății de medicină veterinară (nu umană !) a luat aminte la fiecare amănunt din destăinuirile nefericitei consoarte de „savant".

Și „domnul" a intrat în casă și a dat bună ziua...

...în timp ce soția sa se străduia să așeze masa, cu graba omului răvășit, abia întoarsă de la școala unde e învățătoare și unde se ocupă de educația a 35 de copii. Dar bărbatul e bărbat ! El pretinde violent mîncare la ore fixe, chiar dacă nu vine acasă decît foarte tîrziu și mai întotdeauna îmbălsămat de băutură și de parfum străin... Tînărul „domn" care sărbătorește sau a sărbătorit de curînd 40 de ani a fost o vreme activist și elev la o școală medie serală, a intrat la facultate cu bursă de la sfat, a studiat Științele naturii și cu toate că n-a fost un student eminent, pe baza unor referințe generoase, a fost numit îndrumător și cercetător științific la Muzeul „Grigore Antipa". La cîteva luni după această numire Torcea Ștefan era ales în funcția de secretar al organizației de partid. Prima acțiune inițiată de el a fost instalarea unui fotoliu-pat în biroul organizației de partid, prin care aveau să treacă pe rînd cîteva îngrijitoare, laborante și chiar... cercetătoare științifice din muzeu, șantajate cu sancțiuni în cazul unui refuz sau scandal public.

Torcea Ștefan, cercetător științific foarte mediocru (caracterizarea nu ne aparține, dar o confirmăm), care-și schimbă temele de cercetare de la an la an, asigurînd că va veni vremea cînd va lua poate... premiul Nobel, a fost scos din funcția de secretar de partid datorită multiplelor sesizări și reclamații, în urma unei hotărîri unanime într-o adunare generală de partid. Atunci a găsit că-și poate îneca „amarul" în beție și în torturarea psihică și fizică a tinerei sale soții care l-a ținut 5 ani în facultate și a născut o fată ca un simbol de puritate și frumusețe, ca un paradox al insalubrului „domn".

În clipa în care a intrat în această casă vraiște de pe strada Depărățeanu, Nicoleta T. cunoștea toate cele relatate ca dintr-un roman. Ea a fost virusul care a declanșat febra și delirul familiei Torcea.

Ce se poate întîmpla în trei zile de la moartea unui om?

În ziua de 7 decembrie 1966 soția a primit o veste grea : moartea mamei sale. Femeia a plîns. Și-a făcut în grabă bagajele și a plecat. În aceste clipe doi oameni se bucurau. Știau că vor rămîne, în sfîrșit, singuri. Și abia a închis ușa tînăra soție că frivola studentă s-a aruncat în brațele „savantului" de la Muzeul „Grigore Antipa". Au fost zile de amor frenetic, palpitant și... extraconjugal.

La întoarcere, soția i-a găsit împreună. Bănuielile care o învăluiau și-i produceau în ultimul timp insomnii deveniseră certitudini. Furioși pe această întoarcere care li s-a părut brutală și... „netelefonată", cei doi amanți au luat-o pe femeie în pumni și au dat-o afară din casă. Femeia a dormit în noaptea aceea în vecini. A doua zi, după insistențe, au tolerat-o într-una din camere împreună cu fetița — Magdalena (nume de neprihănire !), interzicîndu-i accesul la bucătărie, unde a început să gătească noua zodie a casei — Nicoleta T. Biata femeie s-a văzut nevoită să-i cumpere fetiței de mîncare din restaurantele Bucureștiului, pentru că nu i se dădea voie să încălzească în bucătărie nici măcar un ceai.

Din acest moment întîmplările s-au transferat în competența miliției și procuraturii. Miliția a sesizat instituțiile din care fac parte cei doi „protagoniști", pentru scandalurile repetate în raporturile cu soția, „tulburînd liniștea locatarilor și provocînd indignarea cetățenilor din cartier". Procuratura a făcut investigații, cercetări mai adînci. Iată cîteva fragmente din sesizarea Procuraturii raionului „30 Decembrie" : „Vă facem cunoscut că din verificările efectuate în dosarul nr. 1050/D/1967 a rezultat că studenta Tutelcă Nicoleta, din anul III al facultății pe care dv. o conduceți (e vorba de decanatul Facultății de medicină veterinară) a încălcat în mod grav regulile de conduită etico-morale corespunzătoare societății noastre etc., etc... Torcea Ștefan, instigat de studenta Tutelcă Nicoleta, își maltratează soția aproape în fiecare noapte, izgonind-o din locuință, desculță și îmbrăcată foarte sumar.

Pentru a-și determina soția să părăsească locuința, Torcea Ștefan vine împreună cu Tutelcă Nicoleta în camera soției și întrețin raporturi intime în prezența ei, după care se retrag în camera lor... ...înțelegem să sesizăm asupra conduitei imorale a studentei Tutelcă Nicoleta, pentru a fi analizate faptele atît de către conducerea facultății cît și de biroul U.T.C. în vederea luării măsurilor corespunzătoare".

Mai degrabă m-aș fi gîndit să ating cerul cu mîinile...

Faptele sînt de-a dreptul... onirice. Ele depășesc buna cuviință a imaginației. Mama lui Torcea Ștefan, femeie simplă, de la țară, disperată pentru ceea ce i-a fost dat să audă că s-a întîmplat, se exprima convingător și chiar metaforic : — „Mai degrabă m-aș fi gîndit să ating cerul cu mîinile decît să-mi închipui așa ceva despre fiul meu !"

Soția incriminatului Torcea Ștefan pare un om care nu mai cere nimic de la viață pentru sine. Decît posibilitatea de a-și crește copilul în liniște. Își dă seama că tatăl copilului ei nu mai justifică această calitate și nu dorește nici măcar... întoarcerea lui. Dar vrea să-și crească copilul departe de aceste orori, să facă din el un om fără infirmități morale și psihice, un om util unei societăți care înnobilează prin cinste, prin muncă.

Torcea Ștefan și Tutelcă Nicoleta nu recunosc nici în ruptul capului că au ceva comun și aruncă anatema unei imaginare „calomnii" pe seama soției ! Vasăzică, judecat la rece, oamenii se mint pe ei înșiși în fața societății și se discreditează premeditat unul pe altul, pentru a-și continua relațiile imorale, ambigue. De fapt e foarte greu de înțeles ceea ce vor ei în cele din urmă...

Cît despre Magdalena, fetița care a împlinit doar 5 ani, fetița tăcută și tristă care începe să înțeleagă ce se petrece în jurul ei, ce să mai spunem... De vreme ce la fiecare din întrebările noastre (Cum o cheamă ? Cîți ani are ? Cînd merge la școală ?) coboară privirile în pămînt și plînge. N-am reușit să înțelegem decît că deocamdată o mai cheamă... Torcea.

Adrian DOHOTARU

N. R. *În sesizările miliției și procuraturii se atrage atenția că faptele trebuie analizate „în vederea luării măsurilor corespunzătoare". E bine ca aceste... analize să se facă mai operativ. Și cînd spunem aceasta ne gîndim în special la organizația U.T.C. din care face parte studenta Tutelcă Nicoleta, organizație care deocamdată s-a mulțumit să înregistreze cu uimire faptele, dar n-a trecut la cercetarea lor.*

Revista noastră pune în dezbaterea opiniei publice studențești faptele relatate în această anchetă și își exprimă încrederea că va primi răspunsuri în cel mai scurt timp din partea tuturor studenților care se simt datori să ia atitudine față de asemenea fenomene. Nu ne îndoim că răspunsurile lor vor constitui un prilej profund de reflecții pentru toți aceia care încalcă normele morale de conduită în societate și pentru toți factorii care răspund de educația tinerei generații de pe băncile amfiteatrelor și care — datorită unei birocratizări în activitate — neglijează uneori acest aspect de mare importanță umană și socială.

COLOCVIUL NOSTRU DESPRE PRACTICA ÎN PRODUCȚIE

PRACTICI ACTUALE ŞI CERINȚE DE VIITOR

Deşi în organizarea practicii au intervenit continuu modificări, tinzînd să asigure îmbunătăţirea conţinutului ei, în prezent a devenit evident că eforturile depuse în această direcţie nu au dat totdeauna rezultatele scontate. Felul în care studenţii iau contact în cadrul practicii cu viitoarele obligaţii de muncă, măsura în care ajung să cunoască necesităţile producţiei, ambianţa specifică domeniului pentru care se pregătesc nu le oferă peste tot posibilitatea de a-şi însuşi cunoştinţe temeinice la acest capitol de mare însemnătate în activitatea ce vor trebui să o desfăşoare. Apar ca deosebit de necesare încadrarea efectivă a studenţilor în activitatea unităţilor în care sînt repartizaţi, sporirea răspunderii lor pentru îndeplinirea obligaţiilor ce le revin prin atribuirea unor sarcini precise de producţie şi, eventual, retribuirea lor. Aceasta ar spori interesul întreprinderilor şi instituţiilor pentru îndrumarea şi sprijinirea practicanţilor. Asupra posibilităţilor de îmbunătăţire a practicii revista noastră a şi publicat unele observaţii şi sugestii (vezi numărul din 11.III.1967), iniţiativă care se continuă cu ancheta prezentă. În numărul viitor vom da cuvîntul responsabililor din întreprinderi, unor proaspeţi absolvenţi, cît şi studenţilor care se află în practica de diplomă.

Mai mult decît observare !

Lector univ. Petre BAMBOE, decanul Facultăţii de geologie tehnică, I.P.G.G. :

Practica studenţilor nu are încă un caracter suficient de activ, pentru că studentul nu primeşte o răspundere în echipele şi unităţile de lucru pe teren. S-a observat că în echipele geologice şi geofizice şeful echipei nu are totdeauna posibilitatea de a da studentului sarcini concrete. De aceea practica s-a organizat în ultimul timp în tabere sub conducerea cadrelor didactice. A apărut necesitatea de a organiza asemenea tabere şi pentru practica de metode geofizice de prospecţiune, deoarece în echipele geofizice accesul studenţilor la aparatură este foarte dificil. Sistemul taberelor prezintă însă şi deficienţe, deoarece scoate pe student din contactul direct cu unităţile operative.

În desfăşurarea practicii apar şi unele dificulţi de ordin contabil. Regulamentul prevede că practica se poate efectua cel mult în două localităţi diferite, or studenţii din anul IV Geologie tehnică trebuie să facă practică în şantiere de explorări pentru zăcăminte de cărbuni, practica de zăcăminte de minerale utile pe lîngă întreprinderi miniere şi încă o practică de zăcăminte de petrol în schele petroliere. De aici şi neconcordanţa cu prevederile regulamentului. În plus, aş face următoarele observaţii : cred că nu este util ca studenţii care au lucrat în producţie înainte de admiterea în facultate să fie scutiţi de stagiul de practică. De asemenea, cred că angajarea retribuită a studenţilor în formaţiuni de lucru ar stimula interesul lor pentru activitatea practică. Consider că unele dificultăţi care se ivesc în controlul practicii îşi au explicaţia şi în faptul că practica nu este inclusă în norma didactică.

Studentul să nu fie vizitator pe şantier

Să fie prelungită stagiatura !

Prof. univ. Teodor SAVEANU, coordonator al practicii în producţie din Institutul politehnic din Iaşi :

Este necesară o repartizare cît mai judicioasă a studenţilor la întreprinderile unde se efectuează practica. Această repartizare trebuie să aibă în vedere în primul rînd posibilitatea reală a studenţilor de a transforma în cunoştinţe practice ceea ce au asimilat pe plan teoretic. Fac această precizare deoarece se cunosc cazuri cînd studenţii au fost trimişi la practică în întreprinderi cu un profil încă necunoscut lor din teorie, sau au învăţat practic ceva care teoretic fusese predat cu doi sau chiar cu trei ani în urmă. Aşadar, o repartizare realistă în timp. În al doilea rînd, repartizarea trebuie să aibă în vedere numărul de studenţi pe care îl poate cuprinde o întreprindere, care să prezinte totodată interes pentru studenţi, să le poată oferi cunoştinţe practice în specialitate şi, concomitent, o vedere de ansamblu asupra modului de realizare a producţiei mo-

nerii sînt pregătiţi într-un mod diferit de cel în care se face la noi această pregătire. Bunăoară, în Anglia şi R. F. a Germaniei, inginerii destinaţi producţiei fac patru ani de pregătire teoretică şi doi ani de stagiatură. În aceşti doi ani ei păstrează legături multiple cu institutul. Practica în producţie, aşa cum se face la noi, e subestimată în ţările amintite, unde are prioritate această perioadă de stagiatură.

N-ar fi lipsit de interes ca şi la noi inginerii de producţie să fie pregătiţi într-un mod asemănător, înlocuind actuala practică în producţie, de multe ori ineficace, cu un an de stagiatură în plus, an în care studenţii ar depinde încă de institut. În privinţa inginerilor de concepţie şi a celor de cercetare, ei ar trebui depistaţi pe baza afinităţilor descoperite la ei pentru aceste specialităţi de către cadrele didactice şi ar putea face practică, eventual chiar remuneraţi, în institutele de proiectări sau în cele de cercetare.

Nu există suficientă iniţiativă !

lor pentru muncă. În schele şi rafinării, în perioada de vară, există suficiente posibilităţi de angajare, însă stimularea muncii efective se poate face numai în cazul în care la fiecare loc de muncă există un număr redus de studenţi. În ceea ce priveşte repartizarea şi îndrumarea studenţilor la practică, doresc să fac următoarea observaţie: nu toate întreprinderile ne dau concursul în organizarea muncii studenţilor. Astfel, la Uzina de utilaj chimic Ploieşti, în vara anului 1966, conducerea uzinei a refuzat că desemneze un îndrumător pe motivul că îndrumătorul din anul 1965 nu primise încă indemnizaţia prevăzută. De asemenea, există mari dificultăţi în uzinele unde fac practică un mare număr de studenţi. Astfel, la Uzina de utilaj petrolier din Tîrgovişte, fără să se ţină seama de specificul ei, au fost trimişi studenţi din mai multe institute, printre care 90 de studenţi de la Facultatea de chimie alimentară din Galaţi. Ministerul Învăţămîntului ar putea evita în viitor asemenea situaţii.

Rolul hotărîtor îl au conducătorii practicii

Conf. univ. Radu ŢUNESCU, Facultatea de tehnologia ţiţeiului, I.P.G.G. :

În cfortul de îmbunătăţire a sistemului de desfăşurare a practicii, aş propune cîteva măsuri care vor reieşi mai clar din exemplele concrete pe care practica studenţilor noştri le furnizează. Începînd din vara trecută, studenţii din anii III, de exemplu, fac mici analize tehnologice la instalaţiile unde au fost grupaţi. Important este faptul

aceştia să pătrundă oarecum în procesul tehnolgic, însoţind echipele de teren la instalaţiile oprite, pe care rareori au prilejul de a le vedea demontate.

Cred că apropierea studenţilor de producţie ar avea un efect crescut dacă perioada de stagiatură ar fi supravegheată în continuare de institut, repartizarea urmînd să fie hotărîtă după îndeplinirea stagiului.

Angajarea directă a studenţilor

Prof. univ. Ion STANCULESCU, de la catedra de Geotehnică şi fundaţii a Facultăţii de construcţii feroviare, drumuri şi poduri, Institutul de construcţii Bucureşti :

Problema dificilă pe care o ridică practica studenţilor de la facultatea noastră o constituie marea răspîndire a punctelor de lucru, precum şi faptul că timpul relativ scurt ce îi este afectat (4—6 săptămîni) nu corespunde întotdeauna cu perioada în care şantierele au în desfăşurare lucrările cele mai interesante şi mai apropiate de domeniul pregătirii studenţilor. Conducerea facultăţii, cadrele didactice se străduiesc — şi într-o oarecare măsură reuşesc — să găsească locuri de practică pe şantierele cele mai adecvate. De-a lungul anilor s-au încercat diverse formule : trimiterea studenţilor pe şantiere în grupuri mari cu supraveghere didactică permanentă, trimiterea în grupuri mai mici sau chiar individual cu control periodic din partea cadrelor didactice. Avînd în vedere însă durata scurtă a practicii şi caracterul pasager al studenţilor, de regulă conducerile şantierelor nu le încredinţează munci de răspundere în care să poată lu-

de două săptămîni, urmărind vizitarea unor importante unităţi agricole, staţiuni experimentale etc. Anul V ar urma să înceapă în perioada septembrie-octombrie cu o practică de 7 săptămîni în staţiuni experimentale şi unităţi Gostat, lucrînd pe lîngă ingineri şefi, directori. Întrucît tema de diplomă e primită încă de la începutul anului IV şi s-a parcurs şi un semestru în care s-au predat discipline economice, această perioadă poate fi deosebit de utilă. La sfîrşitul anului V, din martie pînă în august, viitorii agronomi îşi vor desfăşura practica de diplomă. În această etapă s-au manifestat şi pînă acum principalele defecţiuni. În primul rînd, Consiliul Superior al Agriculturii nu controlează în mod serios felul în care unităţile agricole creează studenţilor condiţii de practică. Din această cauză cel puţin 30% dintre ei îşi schimbă locul de practică faţă de perioada septembrie-octombrie. În al doilea rînd, regulamentul fixează durata zilei lor de muncă la 6 ore.

mea, dacă studenţii foarte buni, pe baza unei recomandări a conducerii institutului sau a catedrei, ar fi repartizaţi, în anii mari, să facă practica în institutele de cercetări ori în marile laboratoare uzinale, unde să participe la activitatea colectivelor respective, să dezvolte teme pe care le-au cercetat în cercul ştiinţific.

Anul IV poate lucra în serviciile de proiectare

Asist. Costin DOBRE, Institutul politehnic Bucureşti :

Lipsa de interes a studenţilor apare, după cum am putut să constat direct, din cauza monotoniei practicii. Pentru ca îndrumarea lor

institutului nostru — şi în special la Facultatea de hidrotehnică — se rezumă la următorul sistem: grupe de 20—30 studenţi pleacă pe cîte un şantier, unde timp de patru săptămîni se perindă pe la principalele puncte ale construcţiei, urmărind fazele cele mai importante ale procesului tehnologic. Rezultatul: studentul devine un fel de vizitator care asistă pasiv la lucrările de pe şantier, nu are posibilitatea să cunoască în amănunţime nici procesul tehnologic al execuţiei lucrărilor, nici modul de organizare a muncii. La sfîrşitul perioadei de practică studentul prezintă un caiet, care de cele mai multe ori este rodul copierii planşelor de execuţie şi seamănă leit cu al colegului său de grupă.

Consider mai indicat un sistem care să permită viitorului inginer constructor ca după o vizitare de 2-3 zile a întregului şantier şi studierea proiectului să se oprească la un punct mai important, unde apar faze interesante ale execuţiei, şi să participe efectiv la procesul de producţie, fiind retribuit în funcţie de munca pe care o prestează. Studentul simte în acest mod răspundere pentru sarcina ce i s-a încredinţat şi pentru propria lui pregătire, este cointeresat în obţinerea unor rezultate cît mai bune şi devine mai încrezător în forţele sale. Se naşte, cu alte cuvinte, un climat moral favorabil formării viitorului inginer.

Acest sistem de desfăşurare a practicii ar permite şi înfăptuirea unei temeinice documentări pentru realizarea temelor de cercetare ştiinţifică sau a proiectului de diplomă. Cunosc absolvenţi ai institutului nostru care în timpul vacanţelor studenţeşti s-au angajat pe şantierul hidrocentralei de pe Argeş (tov. conf. Prişcu este autorul proiectului barajului acestei hidrocentrale), iar după absolvire s-au întors pe şantier, unde au rămas pînă la încheierea lucrărilor. Evident, sistemul prezintă unele dificultăţi legate în special de numărul mare al studenţilor care pleacă pe şantier. În aceste condiţii angajarea lor este dificilă. Impedimentul poate fi însă înlăturat prin trimiterea studenţilor pe un număr mai mare de şantiere, în grupe restrînse sau chiar individual. Îndrumarea practicii poate fi înfăptuită de către cadrele inginereşti de pe şantier, iar în timpul liber studentul poate participa la activităţile cultural-sportive pe care le iniţiază organizaţia U.T.C. locală.

nii de ansamblu a procesului de producţie. Aceasta pentru că studenţii au posibilitatea de a lucra efectiv în laboratoarele modern înzestrate existente în toate institutele de învăţămînt superior.

Deci, acolo unde e posibil, practica în producţie trebuie redusă la minimum necesar, şi spunînd asta mă gîndesc în primul rînd la specialitatea mea. În orice caz, în problemele de repartizare la practică e necesar un interes sporit şi din partea întreprinderilor şi eventual din partea Comitetului de Stat al Planificării, în cazul în care s-ar pune practic problema muncii efective şi a remunerării ei.

O problemă care ar putea fi luată serios în discuţie pe planul perspectivelor este cea a stagiaturii. În multe ţări cotate printre fruntaşele tehnicii moderne ingi-

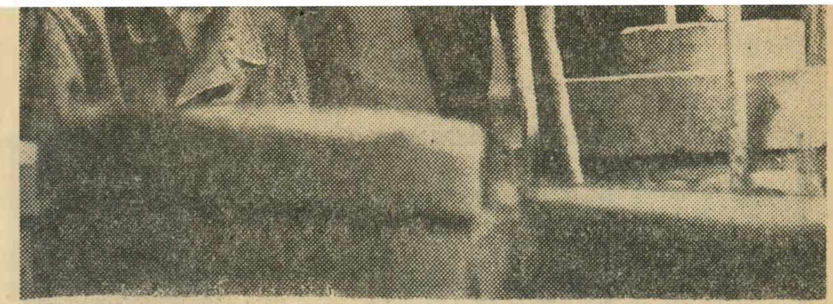
în majoritatea cazurilor, este o activitate de observare a proceselor tehnologice şi a maşinilor. De aceea trebuie găsite mijloace de stimulare a muncii efective şi de ridicare a răspunderii studenţilor faţă de practică. Remarcăm că nici posibilităţile existente nu sînt suficient folosite. Astfel, lipsa maşinilor la care să lucreze studenţii ar putea fi în parte remediată prin folosirea maşinilor-unelte ale centrelor şcolare ale uzinelor. De asemenea, există unele posibilităţi la secţiile de turnătorie, unde studenţii ar putea efectua un proces complet de muncă, însă din păcate nu există asemenea iniţiativă nici din partea conducătorilor de practică, nici din partea întreprinderilor sau a studenţilor.

În problema angajării studenţilor cred că această măsură ar reprezenta o stimulare a interesului

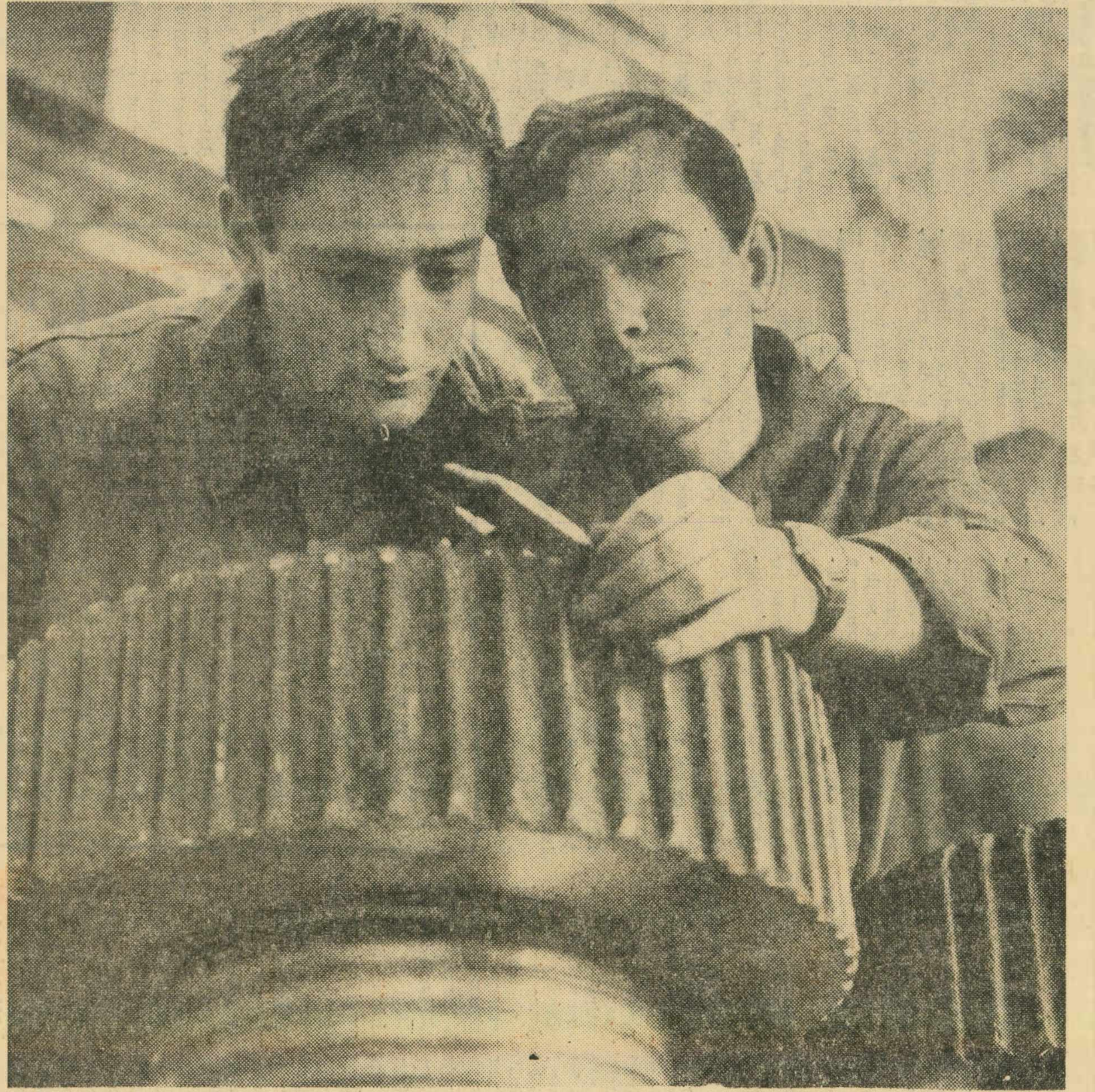
Consider că această metodă ar trebui extinsă. La anul IV se pune mai mare accent pe analizele tehnologice care se fac la instalaţii complexe. În desfăşurarea acestui gen de practică s-au întîmpinat unele dificultăţi care ar putea fi remediate dacă, mult înainte de începerea practicii, cadre didactice de specialitate s-ar deplasa la instalaţiile respective pentru a elabora conţinutul complet al testurilor care urmează să fie făcute şi pentru a pune la punct aparatura tehnologică. În alte ţări, pentru cazuri asemănătoare, două cadre didactice fac timp de un an pregătirile necesare. **De aceea, afirm că rolul principal în succesul practicii studenţilor îl au cadrele didactice desemnate să o conducă.** La facultatea noastră aceştia sînt oameni de specialitate.

Cît priveşte practica studenţilor din anii II, există posibilităţi ca

duce procese de muncă pentru realizarea unor obiective, la început mai simple, apoi mai complexe, apreciez că angajarea directă a studenţilor cu răspunderi la locul de muncă şi retribuţia corespunzătoare sînt de dorit. Precizez că asemenea practică ar trebui desfăşurată într-un interval de timp mai lung şi că ar da rezultate mai bune. Totodată acest sistem ar favoriza şi munca de cercetare ştiinţifică pe care studenţii ar putea-o efectua în bună măsură la locul de practică, luînd în studiu teme legate direct de realizarea obiectivului la care lucrează. Studenţii cu aptitudini deosebite ar trebui îndrumaţi spre anumite şantiere cu lucrări deosebite, unde ar putea da un real sprijin. În prezent, de exemplu, un grup de studenţi bine pregătiţi ar putea să participe la efectuarea de măsurători şi încercări care servesc la stabilirea soluţiilor lucrărilor de la podul de peste Dunăre din punctul Giurgeni-Vadul Oii.

Practica de „gură cască", cum îi spun studenţii: după ce priveşti ca să înţelegi cum funcţionează, te uiţi ca să vezi cum lucrează altul. Ce diferenţă e faţă de o vizită turistică?

Şi totuşi studenţii pot lucra efectiv. Asemenea imagine, surprinsă vara trecută, ca o revelaţie, de către fotoreporter, ar trebui să devină comună.

Îmbunătăţirea practicii, dar şi a condiţiilor ei de desfăşurare

Conf. Paul BURCEA, prodecan al Facultăţii de agricultură Bucureşti:

Trebuie să spun că faţă de acum 15 ani sau chiar 20, cînd am făcut eu practică în producţie, felul în care studenţii mei efectuează practica azi nu constituie un progres. Dar să mă explic. În anul I ei au practică o zi pe săptămînă. Ferma de la Băneasa a institutului nu asigură însă toate sectoarele necesare deservirii studenţilor. Iarna i-am pus să cureţe zăpada, să strîngă ştiuleţi risipiţi prin curte! Cu toate măsurile pe care le-am mai luat, nu am izbutit să aducem decît paleative. Ar fi necesară cel puţin o fermă cu 1500—2000 de hectare, avînd sectoare diverse (sere, şcoală de viţe, şcoală de pomi).

Practica din anul II se propune a fi transferată acum cu două semestre mai tîrziu, urmînd să fie înlocuită cu o scurtă excursie de două săptămîni, avînd ca scop aprofundarea cunoştinţelor de botanică, pedologie şi topografie. Astfel, în mod firesc, la sfîrşitul anului III, cînd studenţii au cunoştinţe de pedologie şi agrotehnică, vor efectua şase săptămîni de practică. După părerea noastră, ei pot fi retribuiţi, pentru că şi aşa lucrează la normă ca orice muncitor. Trebuie create însă posibilităţi legale, întrucît pînă acum unele gospodării îi salarizau pentru munca efectuată, dar fiecare în funcţie de posibilităţile locale.

În anul IV se propune din nou o excursie de documentare cu durata

Or, în agricultură, în timpul campaniei se lucrează după „zile-lumină". Cred că ar trebui creată posibilitatea unităţilor agricole de a salariza studenţii pentru această perioadă, urmînd ca şi ei, la rîndul lor, să poată lucra conform programului firesc în campanii, cu obligaţiile şi răspunderile funcţiei pentru care sînt plătiţi. Ar trebui însă să se menţioneze ca necesară acordarea a cel puţin o zi pe săptămînă în care ei să se poată dedica numai activităţii de cercetare, în scopul realizării lucrării de diplomă.

Consecinţa principală — sporirea eficacităţii!

Şef de lucrări Marius GURAN, Institutul politehnic Bucureşti:

În condiţiile în care s-a desfăşurat pînă acum practica s-ar fi impus scurtarea duratei ei, fiindcă se pierdea mult timp, în care studenţii nu făceau nimic. Trecerea lor din secţie în secţie se făcea superficial, studenţii urmăreau procesul tehnologic în general. Dacă vom izbuti să le asigurăm posibilitatea de a munci efectiv, practica, fără îndoială, îşi va spori eficacitatea. Există secţii în care acest deziderat s-ar putea realiza. În primul rînd acolo unde operaţiile se asimilează uşor — la asamblaj, de pildă. Totuşi, chiar dacă studenţii vor lucra efectiv într-o secţie anume, cel puţin două săptămîni trebuie rezervate cunoaşterii întregului proces tehnologic al întreprinderii, întrucît noi nu tindem să scoatem în primul rînd muncitori calificaţi, ci ingineri. Cred că s-ar putea adăuga şi obligaţia de a urmări fabricarea unui produs sub forma unei teme de practică, aşa cum există „teme pentru casă"; studentul ar trebui să observe modul în care se lansează un produs anume, cum se corelează fabricarea lui cu a altora, performanţele care trebuie realizate, cum se verifică ele. Tema poate constitui un criteriu al acordării notei la colocviul final. Ar fi util, după părerea

să fie utilă, să-l sprijine în înţelegerea şi în eforturile lor de a participa la procesul de producţie nu ar trebui ca unele institute să trimită în continuare ca îndrumători de practică cadre didactice de la disciplinele de cultură generală. De asemenea, mi se pare ineficientă o programare în care un preparator e trimis în primul an cu 40 de studenţi. Abia ai timp să-i cauţi prin uzină. Ar fi bine, cred, ca planificîndu-se din timp cadrele didactice îndrumătoare de practică să li se dea totodată posibilitatea de a petrece o săptămînă în întreprinderea respectivă pentru a cunoaşte posibilităţile pe care ea le oferă studenţilor, să organizeze trecerea prin secţii în funcţie de timpul realmente util pentru înţelegerea procesului tehnologic. Atunci, înainte de a pleca în practică, ele ar putea pregăti studenţii în legătură cu cele ce vor avea de făcut (fiindcă în realitate viitorii ingineri sosesc în uzină fără să ştie de obicei ce sarcini le revin). Sînt de părere că ar fi într-adevăr utilă atribuirea unor teme de lucru în practică pe un subiect foarte precis. Nu cred însă că în anii mici, la o serie de facultăţi, vom izbuti să ajungem la retribuirea studenţilor. Ca să facă ceva trebuie să aibă timp să înveţe ceea ce trebuie făcut. Deci studentul nu poate circula prin secţii. Or, interesul nostru e să scoatem din el nu un muncitor calificat, ci un inginer. În ceea ce priveşte studenţii din anul IV, ei pot fi foarte bine încadraţi în atelierele de concepţie şi retribuiţi pe baza unei norme de proiectare ca orice tehnician. E de altfel o experienţă care a dat rezultate bune la T.C.M. Interesul fabricii ar trebui stimulat prin mărirea numărului de îndrumători proporţional cu cel al studenţilor. În prezent cu cît sînt mai mulţi practicanţi cu atît creşte salariul inginerului responsabil cu practica. Evident, sporul acesta de venit nu poate asigura totuşi o mai bună îndrumare.

Anchetă realizată de: Maria POPESCU, Georgeta RUŢA, Andrei BANC şi Ovidiu PAUN

ANIMATORI UNIVERSITARI

UN MARE GEOGRAF ROMÂN G. VÂLSAN

George Vâlsan s-a născut în Bucureşti, la 21 ianuarie 1885. Urmează şcoala primară mai întîi la Iaşi, apoi la Craiova, unde îşi începe gimnaziul pe care este nevoit să-l termine la Piteşti datorită peregrinărilor de serviciu ale tatălui său. În Bucureşti a absolvit liceul şi Universitatea, fiind la 23 de ani licenţiat al Facultăţii de filozofie. Este bursier al „Societăţii române de geografie" la Berlin, unde îşi desăvîrşeşte studiile. La Paris îşi elaborează teza de doctorat, avînd ca dascăli pe doi dintre cei mai valoroşi geografi ai Europei occidentale : A. Penck şi Em[illegible] de Martonne.

În 1916 se reîntoarce în patrie şi ocupă postul de profesor la Universitatea din Iaşi, apoi, în 1919, la Universitatea din Cluj, unde întemeiază o adevărată şcoală geografică.

În 1929 va trece la Universitatea din Bucureşti pînă în anul 1935, anul morţii sale premature.

„Bine ai venit tinereţe, nădejdea viitorului nostru. Bine ai venit în sînul Universităţii noastre, care de azi te adoptă şi nu te lasă să scapi uşor pe căile legale pînă ce nu vei dovedi că ai ştiut să te hrăneşti cu ştiinţa care e produsul specific al acestei instituţii". Un mesaj înflăcărat pe care marele geograf George Vâlsan îl adresa studenţilor anului I în lecţia de deschidere, un mesaj care va reveni an de an, cu alte vorbe spus, în amfiteatrele unde-şi va ţine cursurile aproape două decenii.

Excelent pedagog, îşi îndeamnă studenţii să înveţe să citească natura, să se formeze ca adevăraţi geografi : „Priviţi singuri în cartea naturii, cu atenţie, cugetînd aşa cum se citeşte inteligent şi în cartea bibliotecii. Oricărei observaţii daţi-i valoare de document. Căpătaţi obiceiul de a avea un ziar personal în care să înregistraţi observaţiile făcute în natură. Excursia e o plimbare inutilă dacă înainte nu a fost pregătită de citirea şi comentarea hărţii, dacă în timpul ei nu aveţi caietul de călătorii în care să notaţi tot ce apare de interes geografic".

Fiecare curs al său vădea preocuparea permanentă pentru o orientare ştiinţifică a studentului, bazată pe realităţi, pe adevăruri, pe legi, care dacă nu sînt cunoscute vor putea şi trebuie să fie cunoscute printr-o muncă sistematică, perseverentă.

Era exigent faţă de sine, faţă de studenţi şi era un duşman declarat al memorizării şi reproducerii mecanice a celor predate la curs : „Aveţi de ales între reproducerea mecanică, bazată pe memorie, a unor adevăruri pe care nu le pricepeţi de cele mai multe ori şi pe care le uitaţi la două luni după examene şi între dezmorţirea înceată la început şi poate penibilă, dar înviorătoare şi din ce în ce mai intensă a inteligenţei, simţirii şi voinţei Dumneavoastră".

„Aveţi curaj de a învăţa singuri ştiinţa, de a ataca singuri problemele ei, de a le controla cît e posibil în contact cu natura. Nu consideraţi pe profesor ca pe un actor care dă reprezentaţie de pe catedră, în faţa unui public menit să rămîie pururea pasiv. Profesorul e un lămuritor în cursurile lui, un îndrumător în seminarii, un sfătuitor la care alergi cînd te-ai încurcat în cercetarea proprie sau cînd ai nevoie de orientare nouă. Lucrează singur, luptă-te, descoperă, creează, clădeşte-te singur geograf, prin osteneala ta, aşa cum se ridică orice forţă organică în lupta pentru viaţă a naturii. Numai cînd veţi adopta această procedură, veţi vedea că şi cursurile capătă un alt înţeles şi altă adîncire. Nu vă temeţi de munca personală, căci ea singură întăreşte toate facultăţile sufleteşti. Nu vă temeţi de stîngăcia de la început. Ea va pieri repede şi va fi compensată prin bucuria şi mîndria de mai tîrziu. Un tînăr începător care lucrează din proprie iniţiativă e o valoare mult superioară licenţiatului care a învăţat toate cursurile pe dinafară. Primul e o forţă vie, în creştere, al doilea o biată maşină de memorizare, uzată poate înainte de a începe adevărata luptă a vieţii. Cînd acest adevăr se va înfige puternic în sufletul Dumneavoastră, cînd veţi face geografie activă şi cu faţa spre natură, atunci va căpăta şi ştiinţa noastră locul şi consideraţia la care are dreptul".

Alături de cursuri, în şedinţele de lucrări practice, completate cu aplicaţii de teren şi excursii, a căutat să îndrume tineretul studios spre adevăratele sale domenii de cercetare : mediul geografic, demografic etc. În scopul stimulării activităţii de teren, mijlocul cel mai imediat pentru a face geografie ştiinţifică, Vâlsan creează chiar un fond — Fondul de Martonne — de premii destinate absolvenţilor care prezentau lucrări originale. Însuşi Emanuel de Martonne va recunoaşte că Institutul de geografie din Cluj era pe atunci cel mai bun din ţară. Un institut ale cărui baze le pusese Vâlsan. Pentru că, în 1919, la venirea savantului în Cluj, geografia era considerată ca obiect secundar, auxiliar istoriei. Cam acelaşi lucru se petrecea la Iaşi, la Bucureşti, unde calitatea de ştiinţă a geografiei mai era contestată, domeniul său de cercetare fiind reclamat cînd de geologi, cînd de etnografi, cînd de alţi cercetători cu specialităţi înrudite. Vâlsan este primul geograf român care reuşeşte să pună această ştiinţă în drepturile sale legale şi, în 1920, în urma aprobării proiectului său de plan înaintat ministerului, geografia devine o secţie independentă. „Geografia e obiectul care pune ordine în toate cunoştinţele de pe pămînt, fiindcă localizează şi dă valoare specifică ştirilor venite din ţară şi de la restul pămîntului" spunea el.

Este primul care înfiinţează o publicaţie de specialitate — „Lucrările institutului de geografie din Cluj" — menită să facă cunoscută România peste hotare, cel dintîi care creează cercurile ştiinţifice ca mijloc de promovare a geografiei în rîndurile adevăratelor ştiinţe.

Odată cu venirea sa la Universitatea bucureşteană, se resimt şi aci noile sale principii de organizare a învăţămîntului geografic.

*

Însufleţit de dorinţa de a face cît mai mult pentru ştiinţa patriei sale, Vâlsan îşi îndreaptă atenţia spre o multitudine de direcţii : geografie, fizică, biogeografie, geografie populară şi politică, etnografie, istoria geografiei, metodica geografiei şi chiar literatură şi poezie, pe care le concretizează în cele peste 180 de lucrări, articole, recenzii.

Domeniul preferat însă de Vâlsan a fost acela al geomorfologiei şi opera prin care îşi face debutul, student fiind, afirmîndu-se ca un mare deschizător de drumuri, este lucrarea „Temelia Bucureştilor", lucrare care astăzi nu şi-a pierdut cu nimic din valabilitate. O serie de alte lucrări — „Asupra evoluţiei Cîmpiei Române între Olt şi Argeş", „Asupra limitei între Cîmpia Română şi Cîmpia Olteniei", „Observări asupra teraselor Cîmpiei Române Orientale" — sînt nu numai primele studii care-l relevă pe Vâlsan ca geomorfolog, ci o dovadă a preocupărilor continue pentru elaborarea monografiei de mai tîrziu asupra „Cîmpiei Române", care îl consacră ca savant.

În 1915 îşi susţine doctoratul, la vîrsta de 30 de ani, publicînd această vastă lucrare. Marele Mrazec, membru în comisia de doctorat, îi aducea elogii : „Lucrarea nu trebuie privită numai ca o teză bună, ci ca una din cele mai frumoase lucrări de geografie fizică despre ţară".

Contribuţiile lui Vâlsan nu se rezumă numai la Cîmpia Română, ei reprezintă valoroase cercetări asupra Dobrogei şi în special asupra ţărmului dobrogean, asupra masivului Bucegi şi Văii Prahovei.

Un mare geomorfolog, un neîntrecut cercetător de teren, Vâlsan este împotriva teoretizărilor seci, aride : „Ajunge cu geografia pasivă, de cabinet : ne trebuie geografi de aer liber, geografi care să ştie a aduna material, geografi care să ştie a folosi materialul adunat pînă acum".

Spuneam mai sus că atenţia lui Vâlsan era dirijată în diverse direcţii de cercetare. Şi unul dintre acestea a fost biogeografia. Din cursul special predat studenţilor, primul în acest sens, se desprinde pe de o parte interpretarea strict ştiinţifică pe care o da diverselor fenomene, iar pe de alta — şi aceasta este foarte important — vederile sale progresiste. Dar biogeografia este o disciplină intrată, de altfel tangenţial, în preocupările lui Vâlsan.

În ceea ce excelează este etnografia — şi poate fi considerat pe drept cuvînt ca întemeietor al etnografiei româneşti. Scopul etnografiei, spunea el, este acela „de a da icoana grupărilor etnice de pe toată faţa pămîntului, de a descurca originile lor, de a afla legile după care evoluează aceste grupări".

Obiectul de studiu al etnografiei este poporul şi Vâlsan nu pregetă să excludă o anumită categorie de oameni „care n-au nici o limbă, sau au mai multe, îşi învaţă obiceiurile dintr-o carte de maniere elegante, îşi schimbă haina după porunca ultimei mode de la Paris, îşi aduc blănuri din vecinătatea polilor... cască azi la opera din Berlin, peste o săptămînă coboară vijelios cu schiurile colinele Suediei, iar peste trei săptămîni, după ce au pierdut la cărţi ultima moşie, se împuşcă pe ţărmul albastrei Mediterane, la Monte Carlo. Fireşte, de aceştia nu se ocupă etnografia". Etnografia trebuie să fie „o ştiinţă de observaţie şi analiză în mijlocul naturii, în casa ţăranului, în viaţa lui de toate zilele, în îndeletnicirile şi datinile urmărite pas cu pas... O serioasă conştiinţă naţională, ca şi o cultură naţională la noi, poate porni de la o mai deplină şi mai exactă cunoaştere a poporului românesc". Rînduri care relevă de la bun început în Vâlsan savantul progresist, democratul marilor certitudini.

Cercetător pasionat, neîntrecut cunoscător al hărţii (a nu se uita că este primul care descoperă la Biblioteca Naţională din Paris minunata hartă a Moldovei executată de Dimitrie Cantemir — ceea ce îl va duce la o serie de studii preţioase), creator al geografiei moderne româneşti, George Vâlsan ne lasă o operă monumentală cu caracter ştiinţific, cu rugămintea de a fi continuată şi a se îndrepta „tot ceea ce se va dovedi greşit în munca noastră". Exemplu de multilateralitate şi modestie, de zelos animator pe plan ştiinţific şi cultural pentru generaţiile de după el.

Prof. univ. Tiberiu MORARIU
membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România

RELIEF

RECOMANDĂRI

LITERAR • TEATRAL • MUZICAL • PLASTIC • CINEMATOGRAFIC • ŞTIINŢIFIC

Perenitatea gesturilor etice

Au apărut de curînd, în Biblioteca pentru toţi, *două volume, aşteptate, de Nicolae Iorga. Cuprind pagini despre* Oameni cari au fost. *Sînt vreo patru sute de articolaşe despre tot atîţia oameni care s-au săvîrşit încă de demult, dar care au rămas, partea cea mai mare dintre dînşii, prin acele gesturi ale spiritului şi sufletului asupra cărora timpul n-are putinţă de erodare, să adauge unei lamuri. O lamură pe care Iorga, adunînd-o, ne cere s-o păstrăm, s-o dezvăluim, în toată strălucirea ei, generaţiilor noi.*

Cel care va apela la această carte pentru a scoate un citat frumos despre cutare înaintaş, dînd astfel conferinţei sau studiului său fie şi un dram de sclipire împrumutată şi se va opri mulţumit aici va priva opul lui Iorga de scopul implicat în sine. Pentru că, în majoritate necroloage, articolele n-au miros de tămîie, ele nu aduc o ultimă iertare, nici o preamărire deşartă, impusă de moment. Ele sînt pentru umanist un prilej doar de a vorbi, de a exemplifica o idee morală. Un prinos se aduce numai aceluia care şi-a trecut, conştient, dispreţuind orice laude măgulitoare, biografia într-o operă.

În acest sens privită lectura acestei cărţi se va vedea că, fără să aibă nimic dogmatic şi ostentativ, pentru că nu se impune nici o definiţie, avem de-a face cu un manual superior de morală. Numai înşirarea cîtorva titluri devine o evidenţă: „Cei trei mucenici (Horia. Cloşca, Crişan)", „Un suflet de luptă: O. Goga". „Un utopist: August Treboniu Laurian". „Cel ce nu se poate odihni: Mihai Viteazu" dar şi „Un mort care se-ngroapă: I. Ciocan". Exemplele sînt extrase din istoria naţională în primul rînd. Ne intîlnim aici domnitorii cei buni din veac, poeţii şi culegătorii florilor populare, istoricii şi oamenii de ştiinţă, profesorii de liceu şi de universitate care ne-au învăţat profesorii noştri, ostaşii care prin jertfa lor de la începutul secolului au dus la întregirea, de demult dorită, a ţării. Ne intîlnim aici oamenii, bărbaţii cu care ne lăudăm pentru că ei dau istoriei naţionale consistenţă şi încredere în viitor. Iorga nu-i invocă şi nu-i evocă pentru a le înălţa, cu orice chip, o statuie. Sînt cazuri cînd ridicîndu-i-se cuiva o statuie, din acel moment chiar i-a fost uitată opera. Avem deci de-a face cu nişte medalioane şi nu cu nişte necroloage. Prin pildele înaintaşilor Iorga ne dă o lecţie de optimism naţional.

G. SUCIU

„BOEMA" — la Conservatorul bucureştean

Nu de mult studenţii anului V Canto de la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" au prezentat o nouă premieră: „Boema" de Puccini. Dificila partitură, care pune multe probleme chiar artiştilor consacraţi, a constituit obiectul unui studiu îndelungat în cadrul respectivei „clase de operă". Dificultăţile de care aminteam survin în primul rînd din cauza stilului „belcanto", care trebuie bine însuşit pentru a face faţă problemelor vocale ce le impune partitura muzicală. De asemenea, opera fiind cîntată atît de mult şi în atîtea interpretări, mai mult sau mai puţin ilustre, există riscul de a repeta (uneori involuntar) o creaţie anterioară. Cu toate aceste dificultăţi, apreciem realizarea studenţilor ca pozitivă. Ne referim în primul rînd la dezinvoltura cu care interpreţii şi-au creionat personajele; acestea ne apar (în fine!) cu vîrsta lor reală, la propriu şi la figurat, aşa cum le-a văzut Murger. Pe urmă, unele reuşite vocale sînt incontestabile — cum ar fi Lucia Tudose şi Maria Romaşcanu (în Mimi), Aris Ohanezian (Schonard), Mihai Panghe (Colin) şi Ludovic Konya (Marcello). Spre surprinderea tuturor, cu toate aceste reuşite „Informaţia Bucureştiului" a inserat în paginile sale o cronică care face „praf şi pulbere" această producţie studenţească, considerînd-o ca „o copie «liliput» a originalului de la operă". Făcînd aceste observaţii, respectivul cronicar dovedeşte că nu prea a văzut spectacolul la Operă. În al doilea rînd, subliniem că nu decorul contează în primul rînd, ci felul în care artiştii îşi concep rolurile, cum le interpretează. Or, în acest sens, spectacolul prezintă noutăţi. În al treilea rînd, domnia-sa, după cum singur mărturiseşte, a vizionat premiera cînd, din cauza îmbolnăvirii în ultimul moment a doi studenţi, rolurile respective — roluri cheie — au fost interpretate de doi solişti de la Operă (Valentin Teodorian şi Alexandru Virgolici) care, necunoscînd misa în scenă, au rupt oarecum coeziunea spectacolului. Ţinînd cont de cele afirmate mai sus, considerăm criticile respective ca nefondate, că întreaga cronică nu-şi atinge scopul pe care pare să şi-l propună — de sprijin şi îndrumător pentru studenţii-interpreţi. Din contra, în rîndul acestora s-a creat o stare de incertitudine şi confuzie faţă de ceea ce au realizat, deloc recomandabilă acum cînd, săptămînal, ei susţin în faţa unor săli arhipline (în ciuda prorocirilor „Informaţiei") spectacol după spectacol.

Cristian MIHAILESCU

Un film cu o fată... revoltătoare

Filmul cuplului Cosaşu-Bratu ne prilejuieşte mai întîi cîteva reflecţii laterale: regizorul îşi stăpîneşte meseria, permiţîndu-şi chiar momente vesele à la Godard; mult însetata dorinţă de a avea o vedetă, un „star", e şi ea împlinită, în sensul că Margareta Pislaru se bucură, evident, de un regim de vedetă (adică bine servită de scenariu, punere în cadru... ba chiar prea mult servită).

Dar, dorinţa spectatorului tînăr de a vedea un film de „conţinut", sprijinit de un scenariu dens, rămîne, din păcate, nesatisfăcută. Dacă atitudinea fetei indignează pe majoritatea spectatorilor, care au simţul decenţei, ne aşteptam ca realizatorii filmului — de la scenarist, pînă la cei care au vizat producerea şi difuzarea lui — să-şi fi exprimat prin mijloace artistice dezaprobarea faţă de un asemenea tip aflat la periferia vieţii noastre sociale. Uşurinţa, imoralitatea, minciuna, viaţa de bar ne sînt însă prezentate drept atribute fermecătoare, drept virtuţi şi modalităţi de a reuşi. Semnificativ este faptul că, faţă de modul de viaţă al Ruxandrei Vancu, scenaristul şi regizorul nu au luat atitudine nici în declaraţiile lor din presă. Fata „fermecătoare", ni se spune, e lăsată „puţin în suspensie". Or, cunoscînd influenţa pe care ecranul o are asupra tinerilor aflaţi în formare şi adesea lipsiţi de discernămînt, ne dăm uşor seama că exaltarea farmecelor unui asemenea prototip dăunează evident educaţiei tineretului nostru. Recunoaştem, printre sutele de mii de tineri şi studenţi ai ţării se mai găsesc cazuri ca cel abordat de „schiţa" lui Radu Cosaşu. Ele sînt însă tot mai mult condamnate de opinia colectivelor în care apar şi tocmai de aceea era de datoria filmului să sugereze spectatorului că modul de viaţă al Ruxandrei este reprobabil şi sortit eşecului. Mesajul acestei ecranizări însă, departe de a fi educativ, dezorientează tînărul, care se poate întreba dacă nu cumva se poate realiza şi pe alte căi, facile, decît prin muncă neobosită şi onestă. Lipsa de conţinut şi caracterul needucativ al filmului ne determină nu numai să-l criticăm, ci să-l respingem total. Cu atît mai mult cu cît înseşi modalităţile artistice alese pentru „rezolvarea" conflictelor sînt în general neinspirate, arbitrare şi neconvingătoare, ba chiar copiate după producţiile altor cinematografii. Este limpede că Radu Cosaşu şi Lucian Bratu nu cunosc, în complexitatea sa, mediul din care şi-au propus să se inspire.

Nu unul-doi, numeroşi colegi de-ai mei — de la Filologie, Politehnică, Medicină — s-au întrebat de ce ne tortureză cinematografia cu producţii facile, care alunecă la suprafaţa vieţii, evitînd introspecţia? Mereu acelaşi refuz de a căuta cu profunzime în viaţa cotidiană, mereu tentaţia incursiunilor fugare prin subiecte „între tip şi caz", cu creionări de personaje difuze, vagi, neinteresante, care alunecă sumar prin film ca într-un joc de oglinzi. Probabil realizatorii, ca şi alţi confraţi de-ai lor de pînă acum, înţeleg problematica filmului de tineret ca o statistică a nereuşitelor la facultate. Mai întotdeauna sînt neglijate cauzele reale ale nereuşitelor, iar tinerii respectivi nu sînt urmăriţi în căutările şi problemele lor. Ca să nu mai vorbim că după ce tînărul intră la facultate nu mai prezintă nici un interes pentru cineaşti.

Şi o ultimă întrebare: de ce se hotărăşte cu atîta uşurinţă transpunerea cinematografică a unor asemenea pseudovalori artistice? Dacă respingerea unui scenariu nu costă nimic, realizarea unui film presupune investiţii de milioane!

Studioul cinematografic „Bucureşti" ne tot ameninţă de cîţiva ani cu creşterea ponderii filmului de actualitate. De la un film de actualitate în 1965 („Gaudeamus igitur"), la două în 1966 (fără să socotim filmele poliţiste) şi la trei numai în primul trimestru al anului curent, e într-adevăr un salt. Din nefericire însă, cu „salturi" ca acela al „fetei fermecătoare" nu se îndeplinesc nici promisiunile, nici datoria.

Eugen PATRICHE

„AMINTIRI" de Ion Slavici — Prilej de intimă familiarizare cu atmosfera unui sfîrşit de veac literar şi, în acelaşi timp, ocazia unei apropieri delicate de biografia prozatorului ardelean.

●

„CHAPLIN" de Pierre Leprohon — Prinos de recunoştinţă unui ctitor al cinematografului, cartea restituie adevărul despre omuleţul cu baston şi ghete scîlciate, atît de superficial înţeles uneori de public.

●

„PASAGERA" de Zofia Posmysz — Devenită celebră prin ecranizarea lui Andrej Munk, cartea oferă o retrospectivă a vremurilor aspre ale războiului prin sensibilitatea contemporană.

●

EXPOZIŢIA DE ARTĂ PLASTICĂ ŞI DECORATIVĂ a studenţilor din Institutul de arte plastice „Nicolae Grigorescu", deschisă în holul cantinei Institutului agronomic (Bd. Mărăşti nr. 59) şi **EXPOZIŢIA DE PICTURĂ** din holul Conservatorului „Ciprian Porumbescu". Lucrări ale cenaclului de creaţie studenţesc „Ştefan Luchian". O confruntare şi multe promisiuni.

●

„LOHENGRIN" a fost prezentat recent cu a doua distribuţie. La fel de reuşit! Nu reuşim totuşi să pricepem de ce aceiaşi cronicari care după premieră descoperiseră atîtea defecte regiei şi corului îşi schimbă acum subit părerea. Doar singura noutate era o altă distribuire a rolurilor principale!

●

„OMUL CARE A VĂZUT MOARTEA", de Victor Eftimiu — o nouă premieră a Teatrului Muncitoresc C.F.R. Spectacolul merită să fie văzut, chiar dacă veţi alerga prin toate sălile din Capitală prin care teatrul se adăposteşte în lunga aşteptare a renovării sediului.

e

T

c

SHERLOCK HOLMES PE URMELE LUI TUTANKAMON

Expoziţia „Tutankamon şi timpul său", de la Petit Palais din Paris, cuprinzînd 45 de obiecte datînd de peste 3000 de ani, opere dintre cele mai valoroase din întreaga istorie a artei universale, a readus în actualitate aventuroasa istorie a celebrei descoperiri.

...Era în primii ani ai secolului nostru. În 1903, lordul Carnavon, venit să-şi îngrijească sănătatea pe malurile Nilului, e captivat de cercetările arheologice. E drept, pasiunea plutea în atmosfera vremii : mai stăruia în amintiri celebra descoperire a tezaurului de la Micene, dar şi zecile de săpături decepţionante, în urma cărora se găsiseră doar urmele vechilor morminte prădate de toate bogăţiile lor de-a lungul secolelor.

Concetăţean al celebrului Sherlock Holmes, lordul Carnavon, deşi cu totul necunoscător în materie, revine cu o perseverenţă diabolică în Valea Regilor, efectuînd sondaje, conducînd săpături, după inspiraţie mai mult decît după informaţii. Norocul i-l scoate în cale pe Howard Carter, egiptolog de profesie, cu care începe o nouă perioadă de studii, încununată însă de noi... eşecuri. Singurele modeste indicii că cercetările trebuie totuşi continuate sînt doar cîteva cioburi ale unor vase de argilă purtînd numele lui Tutankamon, faraon puţin cunoscut în acea vreme, despre care se ştia doar cu aproximaţie că se născuse în 1361 î.e.n., că urcase pe tron la 9 ani, se căsătorise cu fiica frumoasei Nefertiti şi murise la 18 ani. În faţa eşecurilor repetate, lordul se reîntoarce în Anglia, în timp ce Howard Carter perseverează şi... reuşeşte. La 4 noiembrie 1922 echipa de săpători descoperă o primă treaptă a unei scări care, după lucrări febrile de o noapte şi o zi, conduce către o poartă impunătoare. În acest moment începe cea mai pasionantă aventură din istoria arheologiei. Anunţaţi telegrafic, lordul împreună cu fiica sa sosesc în grabă pentru a asista la deschiderea succesivă a mormîntului cuprinzînd peste o mie de obiecte : statui, mumii, mobilier, bijuterii, obiecte de cult etc. aparţinînd enigmaticului Tutankamon, reînviat dintr-o dată şi devenit centrul atenţiei generale.

Dar, ca în orice roman de aventuri, episoadele luminoase alternează cu cele întunecate. Fericitul lord nu mai apucă nici măcar să contemple masca funerară bătută în aur şi pietre preţioase a faraonului : o înţepătură de ţînţar neglijată îi curmă viaţa într-un mod misterios, în cîteva săptămîni. Nu după mult timp îşi pierd viaţa şi alţi cîţiva arheologi care lucrau alături de Carter, confirmînd parcă legenda răspîndită de felahii din împrejurimi după care tulburătorii liniştii seculare a lui Tutankamon trebuiau să sufere consecinţele blestemului acestuia. Doar longevitatea principalului descoperitor — a lui Howard Carter — pare a dezminţi această legendă. Oricum, curiozitatea şi perseverenţa compatrioţilor lui Sherlock Holmes au scos la lumina zilei unul din cele mai fabuloase tezaure ale istoriei şi artei egiptene şi mondiale.

POETUL AFORIST — STANISLAV JERZY LEC

Un mare poet liric a primit premiul „Asociaţiei autorilor" din Polonia pentru creaţie satirică. Paradoxal, dar adevărat. Liricului îi place să cugete. Poetul îşi notează scurtele aforisme, care depăşesc simplul joc de cuvinte. Gratuitatea fiind alungată, apare sclipirea inteligenţei. Poetul este un moralist zîmbitor, care împrăştie cu dărnicie aparente paradoxuri, în fond adevăruri construite pe o adîncă şi spirituală observaţie a creaturii umane.

Jocul de cuvinte poate fi superficial. Lec este o fericită excepţie. În acest caz, cititorul este obligat să pătrundă sensuri profunde, să le înţeleagă şi să le... digere. Vă urăm poftă bună !

— Este oare permis artei să fie doar o supoziţie, cînd totul în jur este deja atît de limpede ?

— Există piese atît de slabe, încît nu se pot da jos de pe scenă.

— Să încununăm fruntea numai acelora care o au.

— Omul cu inima mare cu greu îşi poate ţine echilibrul.

— Fapta goneşte după gînd ; dar vai şi amar cînd îl depăşeşte.

— Cine nu este de partea omului ? Dar nu toţi de partea interioară.

Călin STANCULESCU

UNIVERSITATE A UNDELOR

Presa britanică anunţă intenţiile guvernului, în cadrul reformelor sale de învăţămînt, de a înfiinţa o universitate a „undelor".

Planurile interesează în special persoanele care nu pot urma cursurile de zi în universităţi. Această universitate „deschisă" va avea în structura sa şi săli de studii în bibliotecile şcolile şi colegiile tehnice din ţară, administrate de un organ central care va numi lectori pentru grupe restrînse de studenţi.

Cursurile se vor ţine, majoritatea, prin radio, prin corespondenţă şi prin canalul 2 al televiziunii.

Se intenţionează pentru un viitor mai îndepărtat înfiinţarea unui circuit închis de televiziune legat de universităţile locale.

Planurile britanice au fost inspirate de un colegiu al televiziunii din Chicago inaugurat în 1956, care a pregătit în tot acest răstimp studenţii anilor întîi şi doi din cadrul universităţii de patru ani, acordîndu-le posibilitatea de a se prezenta pentru completarea studiilor în anii trei şi patru la o facultate cu cursuri de zi.

Sondajele din ultimii 10 ani au dovedit că, în condiţii de inteligenţă şi putere de muncă comparabile, studentul de la colegiul prin televiziune obţine rezultate cel puţin egale, dacă nu mai bune decît confraţii săi de la cursurile de zi.

Este de menţionat faptul că asimilarea cunoştinţelor prin televiziune nu este lăsată la întîmplare, ci poate fi completată de conferinţe lunare la un sediu local precum şi de consultaţii prin telefon.

Constantin ROMAN

PUNEŢI PUNCTUL PE I

În locul obişnuitelor puncte negre, sînteţi invitaţi să puneţi dv. punctul care să fie aşezat de-asupra literei i.

ORIZONTAL :

1. Cade cu tronc — Aflat la întrecere. 2. Scrise cu temei ! — Veche şi de demult. 3. E un franc — Un om însemnat. 4. De viţă mare — Fete mari — Le găsiţi aici. 5. Pe unde se află... — Mare mică. 6. Căţelul pămîntului — Un Lear al nostru. 7. Niagara fără oprire ! — Dus-întors. 8. Fata din Bicaz ! — Înainte, înainte... — E mereu singur. 9. Făcută lată — Mai rar ca aştia. 10. A nu lăsa baltă — Îţi prinde bine. 11. Se prepară în cuptor dar... sînt reci.

VERTICAL :

1. A da la o parte. — De rîsul lumii. 2. Loc de bătaie amicală — A lua în casă. 3. Şi-nc-o dată, înc-o dată... — Îl primeşte pe moş Ene. 4. Fagure tehnic. — Vino, în sfîrşit ! 5. În acest sens ! — Institutul de Documentare Tehnică — Pantalon strîmt. 6. Intră prin urechile acului — E o sfîntă. 7. A vinde... o veste. — În plină viteză ! 8. Te apără cavalereşte (id) — Pune mîna. — Egal lexical. 9. E pe aproape — Toate au o limită (sing.) 10. Merge cu... olteni la coasă. — Pe dinăuntru. 11. Pînă aici i-a fost. — Se pot descurca.

Toma MICHINICI

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ALMA XX MATER

Secvențe universitare pragheze

La poalele colinelor Hradcan se întinde, fascinantă, împresurată de luminile unei seri calme, panorama Pragăi în reconstrucție.

Victor Tondl, activist al Comitetului Central al C.S.M. (Uniunea Tineretului Cehoslovac), care ne ține o plăcută tovărășie, amintește că de undeva de pe aceste coline, cu aproape un sfert de veac în urmă, după torturile fizice suferite în închisoare, Iulius Fucik răspundea cu demnitate altor torturi : „Uite cît e de frumoasă Praga" — îl chinuiau naziștii. „Cînd nu veți mai fi voi, Praga va fi de o mie de ori mai frumoasă".

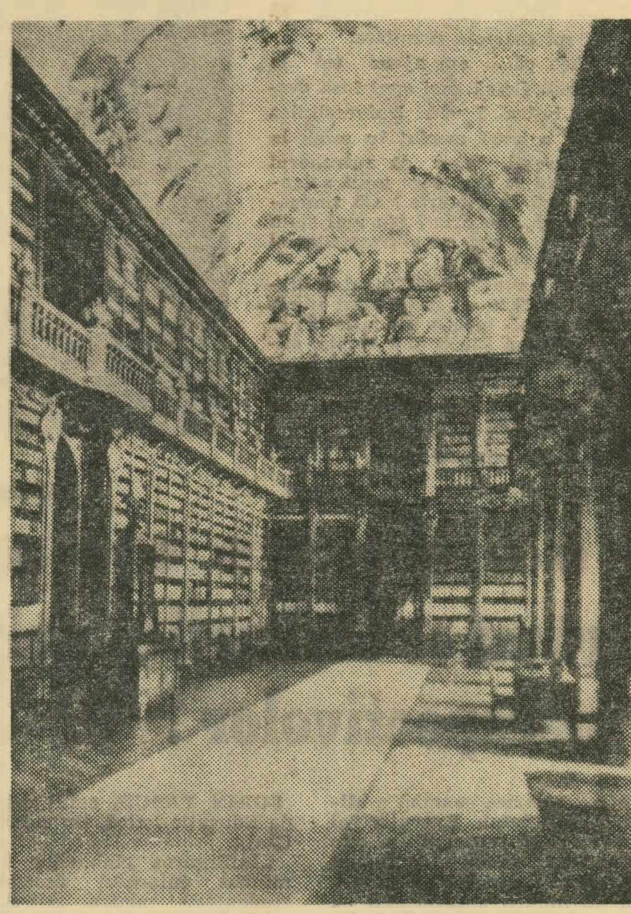
Și frumusețea aceasta nouă, multiplicată, pe care o întrevedea atunci Fucik, a răsărit în sufletul oamenilor și în noile cartiere de locuințe, în monumentele de artă și arhitectură reconstituite, în așezămintele culturale ridicate în ultimii ani. Dintre acestea fac parte noile clădiri puse la dispoziția învățămîntului superior. În tendința de lărgire a perimetrului capitalei se înscrie și complexul modern al Institutului agronomic, al cărui edificiu a fost terminat în urmă cu doi ani.

„Agricultura se preda la Universitate încă pe la 1775 — ne informează distinsul profesor Emil Kunz, rectorul institutului —, dar facultatea va aniversa în curînd 55 de ani de la înființare. La institutul nostru poate învăța orice absolvent al școlii medii care a primit o recomandare pentru studii agronomice și reușește la examenul de admitere. Pînă anul trecut nu s-a realizat o selecție suficient de riguroasă. Sîntem de părere că nu trebuie să completăm cu orice preț toate locurile planificate pentru anul întîi. Și aceasta pentru că dorim să avem cît mai mulți studenți bine pregătiți, talentați și interesați să desfășoare o muncă organizată. Am dori să creăm acestora condiții optime pentru absolvirea institutului într-un număr mai mic de ani și pentru înscrierea la aspirantură. Dar aceste ultime doleanțe rămîn încă în faza intențiilor".

Potrivit noului regulament de organizare a învățămîntului superior, au fost aduse o serie de modificări și precizări de principiu. Astfel, frecvența a devenit facultativă la cursuri, rămînînd obligatorie doar pentru seminarii și lucrările practice. Aceasta este menită să determine o creștere a răspunderii studenților față de pregătirea lor. În același timp însă, toți profesorii trebuie să facă efortul îmbunătățirii permanente a cursurilor. După primul an de experimentare a recentului regulament, rezultatele sînt semnificative. Avînd înlesnirea de a stabili data examenelor între 1 ianuarie și 30 septembrie, mulți studenți le-au amînat pînă toamna și au rămas repetenți. Cadrele didactice au interpretat mai sever acest regulament, iar studenții au înțeles că sînt mai liberi, aprecia dr. Jiri Hajek, șeful secției învățămînt superior din Ministerul Învățămîntului. Iată de ce profesorul E. Kunz nu se declara de acord cu acest fel de „libertate academică" a studenților. Cît privește problemele legate de repartizarea absolvenților, domnia sa menționa că ocuparea celor mai bune locuri se face pe baza unui concurs. Cei care doresc să îmbrățișeze cariera didactică în învățămîntul superior trebuie să fi desfășurat după absolvire cel puțin 3 ani de activitate practică.

De altfel, se apreciază că rezultatele vor fi cu atît mai bune cu cît studenții vor reuși să cunoască mai bine aspectele practice ale specialității lor. În învățămîntul superior din Cehoslovacia există interesante preocupări pentru organizarea pe baze mai raționale a sistemului de legătură a studenților cu viitoarele lor locuri de muncă. Astfel, colective de studenți și cadre didactice execută diferite lucrări de specialitate, retribuite, în care sînt interesate instituții și întreprinderi de profil. După trei sferturi de an de la aplicarea acestei metode s-au realizat cîștiguri în valoare de 22 milioane de coroane, care vor fi folosite pentru nevoile social-culturale și recreative ale studenților.

La comitetul de partid al învățămîntului superior din Praga există un interes deosebit pentru îndrumarea acțiunilor educative consacrate studenților din primii ani. Potrivit aprecierilor exprimate, activitatea organizației de tineret din școala medie este relativ formală. O dată veniți în facultate, tinerii se interesează mai mult decît de studiu și de activitățile organizației C.S.M., de probleme sociale față de care au o atitudine nu întotdeauna bine orientată. De aceea, activiști de partid, specialiști din economie participă la întîlniri cu studenții cărora le răspund la întrebări și le prezintă largile posibilități de a participa la activitatea socială, explicîndu-le în același timp că există cerința de a se dezvolta în cercurile științifice, de a învăța cu seriozitate. În institutele de artă s-au înființat cluburi de creație unde discuțiile sînt onorate și stimulate de prezența unor oameni de cultură și artă prestigioși. Este în pregătire un club comun al facultăților de creație.

Biblioteca „Strahov"

Asemenea preocupări, încercări și experimente fac parte din programul mai larg de aplicare a regulamentului de care aminteam. Inițiatorii nu au scontat de la început pe cele mai mari reușite, dar este certă încercarea de a-l face înțeles de către cei în sprijinul cărora a fost elaborat.

Georgeta RUȚA

RESPONSABILITATE SOCIALĂ SAU INDIFERENTISM?

Ce reprezintă universitatea ? Care e menirea ei ? Ce se dă și ce trebuie să se dea în universitate ? Studențimea este angajată social ? Ce preocupă generația intelectuală ? etc. sînt doar cîteva din întrebările cărora caută a le da răspuns diferite studii, simpozioane, mese rotunde sau anchete sociale din Occident.

Evident, opiniile formulate nu exprimă un consens. În acest domeniu se ciocnesc puncte de vedere nu numai contrare, ci și contradictorii — ele vădind ipso facto pluralitatea misiunii căreia îi slujesc diverși teoreticieni. Oricum, ceea ce merită reținut este faptul că în ultimii ani, în tot mai multe opinii, biruie spiritul lucidității în detrimentul oportunismului. Bunăoară, la una din mesele rotunde organizate nu de mult în Franța a fost exprimată o poziție care a stîrnit nu numai interes, ci și adeziune, aprobare. „Prin însuși numele său, scrie Pieper Josef (în **Ouverture à la totalité**) universitatea se referă la totalitatea lucrurilor, la universalitate. Ea personifică instituțional receptivitatea spiritului uman la realitatea privită ca tot". După părerea sa, vederea de ansamblu nu o poate da decît atitudinea filozofică față de lume, vedere care nu are pretenția de a închide într-un sistem rigid toate datele, dar presupune modestie, disponibilitate intelectuală față de toate informațiile și libertatea de a discuta asupra tuturor problemelor abordate.

Poziția studenților, starea lor de spirit, angajarea lor socială preocupă într-o mare măsură și pe sociologii și filozofii din R.F.G.

Sintetizînd preocupările, investigațiile și părerile unor cunoscuți teoreticieni germani, italianul Alexandro Cavalli (**Ricerche tedesche sulla gioventu**) arată că Schelsky consideră că tineretul din R.F.G nu are o poziție determinată în societate și că generația actuală este „sceptică". Tenbruck studiază modul cum tineretul contribuie la dezvoltarea societății și formulează judecăți de valoare care vizează adeseori indiferentismul. Jade emite aprecierea că, în prezent, în cadrul unei generații sînt deosebiri mai mari decît între generații. Același autor, investigînd opinia tineretului universitar față de valori și de politică, ajunge la încheierea că 50 la sută din cei chestionați sînt indiferenți, 35 la sută interesați, 10 la sută angajați. Dacă față de diversele probleme asupra cărora sociologii insistă răspunsurile diferă, în limite destul de însemnate, în studiile efectuate un consens general se obține însă atunci cînd e vorba de reunificarea țării.

Prezența tineretului, cu preocupările sale specifice, cu năzuințele și idealurile sale, se înscrie și în atenția investigațiilor sociologice din țările în curs de dezvoltare. Așa, de pildă, în Afganistan s-a întreprins o cercetare cu tema : Studenții și transformarea socială (A se vedea — Hondrich, Karl Otto — Die Entstellung Afganischer Studenten zum sozialen Wandel). Între întrebările obligatorii erau : Ce înseamnă transformarea socială ? Cum se manifestă ea într-o țară în curs de dezvoltare ? Ce funcție îndeplinește factorul mentalitate ? Ce rol joacă tineretul universitar ? Ce semnificație are diversificarea socială ? Cum trebuie privite elitele în societate ? etc.

Răspunsurile date dovedesc, în marea lor majoritate, faptul că problemele destinate nu sînt în afara frămîntărilor studențești, că opinia acestora este clară față de problemele care vizează prezentul și viitorul țării, lupta pentru înlăturarea inegalităților sociale, pentru lichidarea analfabetismului, pentru emanciparea femeii, pentru condiții largi de instruire și conducere constituind pentru studenții din aceste țări o chemare socială, o menire istorică ce se realizează sub înrîurirea tuturor factorilor interesați în prosperitatea poporului. Discriminarea rasială găsește azi dezaprobarea generală în rîndul tinerei generații. De altfel, această condiție inumană impusă de rasiști se lovește de poziția hotărîtă a unui tot mai mare număr de teoreticieni cunoscuți. Discriminarea rasială îmbrățișată de rasiști simbolizează etalonul condiției sub-umane în care aceștia vor să țină o mare parte a populației. Dezvăluind semnificația discriminării rasiale în S.U.A., Richard Wasserstrom (**Rights, human rights an racial discrimination**) consideră pe bună dreptate că „...nu pot exista principii generale care să justifice discriminarea în ceea ce privește dreptul la bunăstare și libertate și că, în concepția rasiștilor, negrii nu sînt considerați posesori potențiali ai nici unui fel de drepturi și a fortiori nici ai drepturilor omului". În analiza acestui studiu autorul declară că rasismul își are rădăcina în concepția că negrii nu sînt ființe umane.

Am putea insera desigur mult mai multe opinii universitare, opinii sociologice, etice, axiologice care atestă triumful lucidității, al spiritului realist, al umanismului în diverse medii și regiuni ale lumii, dar corolarul sintetizat al lor este că, în pofida teoriilor cu privire la indiferentismul studențimii în general, sau al incompetenței acesteia, al apatiei generale în care s-ar complace, chipurile, tineretul studios, aceasta dovedește că el este prezent în viața socială, că participă la frămîntările epocii, la urcușul acesteia pe scara progresului social-uman.

M. VOICULESCU

AGENDA INTERNAȚIONALĂ

Între 13 și 15 martie s-a desfășurat la Praga ședința Comitetului Executiv al Uniunii Internaționale a Studenților. Din partea Uniunii Asociațiilor Studenților din România a participat o delegație condusă de tovarășul MIRCEA ANGELESCU, președinte al Consiliului U.A.S.R. Din delegație au mai făcut parte tovarășii : MIHAI STOICA, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.R., AUREL GHIBUȚIU, reprezentantul U.A.S.R. la U.I.S. și FRED MAHLER, șef de secție la revista „Viața studențească.

Delegația noastră este așteptată să se reîntoarcă astăzi pe calea aerului.

Vă rog să nu mă citiţi!

Nu, nici măcar o clipă nu mi-a trecut prin gînd să folosesc titlul de mai sus drept clenci. Metoda, iniţiată cu bune intenţii de Conu Spirache, s-a compromis de mult, devenind un truc pînă la care nici un om de bună credinţă nu se coboară. Pur şi simplu, de data aceasta aş dori să nu fiu citit. De ce? Pentru că, drept să fiu, nu prea am noutăţi.

Iniţial, îmi propusesem să scriu despre cîştigătorii şi cîştigătoarele medaliilor de aur ale mondialelor de handbal pentru cadeţi. Pînă să-mi vie mie rîndul la tipar, mi-au luat-o însă înainte cronicarii de la cotidiene. După aplauzele care au răsunat, spre cinstea învingătorilor, în rubricile de sport şi în aeroportul Băneasa, nu-mi mai rămîne decît să aduc şi eu cîteva cuvinte de laudă binemeritată. Ceea ce şi fac! Şi încă ceva: sînt deosebit de bucuros să citesc pe lista noilor campioni mondiali numele a nu mai puţin de paisprezece reprezentanţi ai cluburilor studenţeşti: Maria Nicolae, Tereza Sechelli, Lucreţia Neagoe, Angela Moşu, Elena Dobîrceanu, Aneta Schramco şi Cristian Gaţu, Cornel Penu, Ion Bădău, Dumitru Dinea, Gavril Kicsid, Dan Marin, Günther Speck, Francisc Cosma. Lor, şi vitejilor lor colegi de echipă, sincere felicitări!

Am mai încercat să dau, în sfîrşit, viaţă unui vechi proiect de Cronică despre tipăriturile Editurii U.C.F.S. De cîtva timp, tovarăşii de aici îmi trimit cu religiozitate cîte un exemplar de pe fiecare carte nouă. Dar, spre jena şi regretul meu, mi-am dat seama că n-am reuşit încă să lecturez nici măcar minimum ce mi-ar da dreptul la cîteva aprecieri loiale şi constructive — şi m-am văzut nevoit să recurg la o amînare (pe o altă dată apropiată, nu sine die!).

Un moment mi-a dat în gînd ideea să laud interesanta anchetă lansată în Capitală la cuplajul de miercuri, de către ziarul nostru de după-amiază. Şi de data aceasta m-am oprit la timp; să vedem întîi dacă va reuşi să intereseze publicul nostru şi mai ales dacă alte foruri sînt dispuse să ţină seama de opinia zecilor de mii de microbişti.

Despre Asociaţia Presei Sportive nu mai are rost să scriu. Am zis ceva în numărul trecut şi unii factori, supăraţi că le-am adus aminte de unele obligaţii, au şi tranşat chestiunea. La următoarea şedinţă, cînd colectivul de reorganizare a fost primit de către o personalitate, am fost scutit de deranj. Decît să continue „persecuţiile", mai bine tac.

Cititorii din Galaţi se aşteaptă, probabil, să-mi spun acum cuvîntul în problema voleiului. Cîţiva studenţi îmi sesizează că favoriţii lor ar fi „ciupiţi" cu cîte un set-două la fiecare întîlnire şi presupun că ar fi vorba de o acţiune deliberată, pentru a fi împiedicaţi să devină campioni. Este evident însă că Federaţia de volei ar dezavua imediat asemenea afirmaţii, aşa că deocamdată îmi refulez pornirea de a critica, propunîndu-mi să verific cu seriozitate situaţia, să găsesc dovezile (dacă sînt) şi numai apoi să...

După o prealabilă reflecţie am renunţat şi la alte două subiecte „grase": nivelul slab al rugbiului studenţesc şi evoluţia lui Udişteanu în Cupa Campionilor. Despre fiecare trebuie să mai strîng date şi, oricum, să aştept primele rezultate.

Aşa că... am ajuns tot la fotbal. Ce să mai spui însă despre fotbal? Că Universitatea Cluj a avut meciul în mînă la Bucureşti, dar că antrenorul Mladin — a cărui demisie se lasă cam mult aşteptată — n-a ştiut s-o ducă la victorie? Că timişorenii sau ieşenii sînt şi ei... pe dric? Nu mai spun nimic. Las pe alţii să se ocupe cu chiromanţia şi mă abţin. Ce-o fi, om vedea!

Păcat numai că nu am avut noutăţi pentru credincioşii rubricii noastre. Este că n-aţi aflat nimic pînă aici şi că titlul cronicii face o invitaţie cît se poate de sinceră? O singură şansă mai există, stimaţi cititori, pentru a nu regreta minutele pierdute: să auziţi — ori să citiţi aici — că cele spuse astăzi cu un oarecare schepsis au avut ecou şi că cei vizaţi au răspuns. Cum? Mutatis mutandis! După cîte-i cunosc însă, mira-m-aş!

G. MITROI

Dacă nu era el, Gaboraş...

Succes timişorencelor!

Tot românul îşi dă bine seama: martie nu e numai luna fotbalului, ci şi — sau mai ales — a handbalului. Echipele de tineret au concurat şi au primit distincţia „magna cum laudae" în Olanda, dinamoviştii bucureşteni înfruntă asaltul danez în Cupa Campionilor, iar studentele timişorene susţin — în cadrul aceleiaşi competiţii — semifinala cu Jalgiris Kaunas.

Prima manşă a întîlnirii — foarte grea! — o susţin talentatele noastre campioane în deplasare. Astă-seară joacă la Kaunas cu handbalistele sovietice — care au devenit aproape celebre prin tempo-ul formidabil cu care încep orice partidă (mai întotdeauna iau conducerea cu 3-4-5 goluri în primele minute). Dacă timişorencele vor rezista acestui foc cu vîlvătaie mare, le vom vedea în finala Cupei. Pentru că în retur ele sînt capabile să refacă un eventual handicap de 2—3 goluri.

Regretînd că treburile profesionale nu ne îngăduie să le însoţim în acest meci deosebit de dificil promitem că vom fi alături de favoritele noastre la Cluj, în 26 martie. Şi — de ce nu! — la Bratislava, în 2 aprilie, în finala cu învingătoarea dintre S. K. Leipzig şi Bohemians Praga.

G. M.

De ce au rămas cluburile universitare în stadiul perspectivelor? (I)

A trecut aproape un an de cînd, printr-o hotărîre comună a Ministerului Învăţămîntului, U.C.F.S. şi Comitetului Executiv al U.A.S.R., mişcarea sportivă studenţească a fost reorganizată sub forma cluburilor sportive universitare. Deşi un an e insuficient pentru o retrospectivă, am provocat-o însă, în dorinţa de a se stabili în ce măsură a justificat acest an de muncă entuziasmul cu care s-a pornit la drum în noua formă organizatorică. Analizînd clasamentele campionatelor republicane încheiate sau în curs de desfăşurare, remarcăm, cu două-trei excepţii, poziţiile necorespunzătoare ale reprezentantelor culorilor studenţeşti. De remarcat că nici un student legitimat la un club studenţesc nu figurează în clasamentul celor mai buni sportivi români ai anului 1966, fapt care denotă un regres al sportului studenţesc de performanţă faţă de anii anteriori. Situaţia e şi mai tristă la aşa-zisele ramuri sportive de bază: gimnastica, înotul, altetismul, unde reprezentanţii cluburilor studenţeşti se zbat în submediocritate. De asemenea, deficienţe importante se manifestă în sportul de masă.

Aşadar, rezultatele unui an de muncă ne îngăduie să afirmăm că entuziasmul, fondurile şi aşteptările investite în noua formă organizatorică nu confirmă deocamdată. În căutarea cauzelor care au generat această situaţie, am solicitat părerile cîtorva specialişti care activează în sportul universitar. Iată-le:

„Deşi s-a pornit la muncă cu mult entuziasm, formaţiile încropite nu justifică prin rezultate şi prin valoare fondurile investite. Sportul studenţesc ar avea numai de cîştigat prin reunirea tuturor elementelor cu calităţi într-un singur club universitar pe centru. Aceasta ar da şi posibilitatea unei pregătiri superioare prin centralizarea specialiştilor şi a fondurilor. Pe de altă parte, s-ar micşora mult cheltuielile organizatorice, prin reducerea personalului administrativ. În orice caz, secţiile sportive de bază — atletismul, gimnastica, nataţia, trebuie centralizate" (asist. **ION MARICA**, secretarul clubului „Politehnica" Iaşi).

„Deocamdată, rezultatele noii organizări se lasă aşteptate. Divizarea pe cluburi la noi, la Tg. Mureş, unde sînt doar trei institute şi un număr destul de mic de studenţi, a slăbit calitativ mişcarea sportivă. E drept, sînt mai multe echipe, dar mai slabe, şi cred că e de preferat un club puternic mai multor cluburi cu rezultate proaste". (**ATILLA BORBELY**, secretarul clubului „I.M.F." Tg. Mureş).

„Constituirea cluburilor studenţeşti a dus la creşterea acţiunilor sportive cu caracter de masă, în schimb performanţa a stagnat sau a scăzut. E drept, există perspective" (asist. **ELENA MUREŞAN**, şefa comisiei sportive de la „Universitatea" Bucureşti).

„La Timişoara, anul de experienţă ne-a costat mult. Stăm pe loc sau am regresat la toate sporturile. Aceasta pentru că baza noastră de selecţie, elevii care pătrund în învăţămîntul universitar, nu au o pregătire sportivă corespunzătoare. Din 1100 studenţi din anul I doar 13 au venit cu o clasificare sportivă şi aceştia în majoritate cu categoria a II-a. În aceste condiţii e necesară o centralizare a bazei de selecţie, cel puţin la unele ramuri, pentru a obţine într-un viitor apropiat performanţe de valoare". (prof. **BUCUR CONSTANTIN**, şeful catedrei de Educaţie fizică, Institutul politehnic Timişoara).

„Înfiinţarea cluburilor universitare a stimulat mişcarea sportivă de masă şi a lărgit astfel baza celei de performanţă. De aceea menţinerea lor cel puţin în centrele universitare mici cu un singur institut este utilă" (**IGA VIRGIL**, Petroşani).

„La Cluj, formarea cluburilor sportive studenţeşti a stimulat activitatea sportivă, mai ales cea de masă. Desigur că la ramuri ca atletismul, gimnastica, înotul e necesară, acolo unde baza de selecţie a unui club e insuficientă, formarea de secţii comune. Pe de altă parte, prin înfiinţarea cluburilor, asociaţiile studenţeşti s-au simţit absolvite de răspunderea pentru problemele sportive şi ne-au lipsit nejustificat de un ajutor care ne-ar fi fost util" (lector **SORIN PASCU**, şeful catedrei de Educaţie fizică, Universitatea Cluj).

„Înfiinţarea cluburilor a diminuat interesul asociaţiilor studenţeşti pentru activitatea sportivă, fapt care a dus la scăderi în sportul de performanţă şi chiar în cel de masă" (**ION CONSTANTINESCU**, Craiova).

„Cluburile studenţeşti nu au rezolvat problemele pentru care au fost create. Ele nu au acordat atenţia necesară tuturor ramurilor sportive. Au scăpat din preocupări atletismul, înotul, sporturi îndrăgite de studenţi" (**PETRU VAIDA**, Galaţi).

„Înfiinţarea cluburilor a ridicat mişcarea sportivă de masă în rîndul studenţilor. Performanţele sînt încă de domeniul perspectivei" (**BUDA MIRCEA**, şeful comisiei sportive de la Institutul pedagogic Tg. Mureş).

„Divizarea în cluburi a creat multe probleme, deocamdată nerezolvabile. Amintesc între acestea divizarea corespunzătoare a fondurilor precum şi a atenţiei U.C.F.S., care are acum de sprijinit şi îndrumat prea multe cluburi studenţeşti. Rezultatele de valoare se vor lăsa încă mult timp aşteptate" (**IVAN MARIN**, asistent Universitatea Bucureşti).

„În actuala formă de organizare nu se poate face deocamdată sport de performanţă cu studenţii. E adevărat, perspective există, dar ele sînt destul de îndepărtate şi cluburile studenţeşti ar putea obţine performanţe de valoare la atletism, înot sau gimnastică abia peste vreo 4—5 ani. Ceea ce există în momentul de faţă nu poate fi calificat valoric decît sport de masă, deşi este etichetat sport de performanţă" (asist. **ALEXANDRU BIZIM**, secretar al clubului „Universitatea" Bucureşti).

O privire de ansamblu asupra acestor păreri ne duce la o primă concluzie: experienţa anului care a trecut a dovedit că actuala organizare a preluat de la cea veche o serie întreagă de deficienţe, inclusiv un mod de lucru tangent cu birocraţia. Desigur, o analiză atentă a realităţii, făcută la nivelul tuturor factorilor de răspundere din mişcarea sportivă universitară, ar permite corijarea acestor defecţiuni de concepţie, a lipsurilor organizatorice care frînează încă mişcarea sportivă studenţească, ar duce la realizarea perspectivelor neîndoielnice care se întrevăd prin prisma primelor rezultate.

Asupra acestor probleme vom continua discuţia în numerele viitoare, avînd în vedere, între altele, şi modul de conlucrare a celor trei factori care conduc mişcarea sportivă studenţească, respectiv Ministerul Învăţămîntului, U.C.F.S. şi U.A.S.R. Prin urmare, vă invităm la discuţie...

Ovidiu PAUN

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor-şef: NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului; acad. prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIŢULESCU; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie; FRED MAHLER

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia: Str. Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15.